BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/an XIV, nr. 92 - 93, martie - aprilie, 2005; 16 pag.

(urmare din nr. 90-91/2005)

OCNAŞII CĂPŞUNILOR

CE AR FI DE FĂCUT?

Ar trebui să începem cu un inventar: al celor ce vor să-şi vândă munca şi priceperea, voinţă şi dorinţă ce ar trebui delimitate de o serie de condiţii: sănătatea fizică şi mintală; pregătirea profesională; însuşirea unei limbi străine în funcţie de ţara în care va pleca etc.

Şi al ţărilor ce vor să ne primească; în limitele unui contract, cu un set de condiţii şi cu instituirea unui grup comun de control care să supravegheze corecta comportare faţă de muncitorii noştri.

În al doilea rând este necesar un diagnostic care să ne spună de ce suferă economia României în ciuda nevoilor neîmplinite, în absenţa unor servicii indispensabile unei ţări ce se vrea modernizată, cu infra şi suprastructuri insuficiente, defecte, prost întreţinute, cu dispariţia cercetării fundamentale încât – deşi are minţi şi braţe bine pregătite, nu le poate folosi spre vindecarea ei!

Alături de aceste operaţii trebuie să facem o evaluare completă şi coerentă a circumstanţelor.

Mai există un factor neglijat: în perioada interbelică – chiar dacă cei de o anumită vârstă ştiu că nici atunci nu „umblau câinii cu covrigu'n coadă!" elevii premianţi îşi permiteau premii adevărate – care nu erau cumpărate – precum azi de părinţii lor – şi nici nu aveau părinţi care să le negocieze.

Mai mult, în satul meu, cei care erau pe primele 3 locuri în cele patru clase primare mai primeau şi un carnet de CEC în valoare de 500 lei. Lei „grei"! Iar CEC-ul era plătit de „boieroaica" satului – cea care le construise şi spitalul, şi grădiniţa pentru copii dar şi Biserica!

Lucrurile acestea s-au uitat.

Din nefericîre nici azi nu s-a înţeles un lucru relativ simplu: că patria este datoare să se poarte ca o mamă cu fii săi – mai ales atunci când ei sunt obligaţi să se „desţăreze!" Şi să-i vegheze şi acolo unde nevoia şi necazul i-a purtat, să le apere interesele şi, mai ales, să-i primească cu drag atunci când se întorc acasă.

În sfârşit – în drumul spre mai bine – România este obligată să străbată „mlaştina deznădejdii" – străjuită de cele trei „izme" ale României neo-comuniste: analfabetismul real (cei care nu ştiu să citească dar şi cei care ştiu dar nu citesc), corupţia şi minciuna. TOATE ACESTE ISME AU FOST FĂTATE de MARXISM-LENINISM cu intertarsuri PAUKER-DEJ-CEAUŞESCU-ILIESCU!

În tema aleasă de noi azi, care priveşte munca în afara ţării, nici cei care ştiu şi vor să citească nu prea au ce: nu există îndrumătoare la dispoziţia tuturor celor interesaţi, nu există cursuri de limbi străine, nu se fac instructaje în ce priveşte moravurile şi năravurile ţărilor în care vor lucra, nu au lista drepturilor de care beneficiază acolo şi aici.

Am întâlnit în „Evenimentul zilei" din 5 august, 2004 un text care – după ce trece în revistă toate ţările în care românii ar putea lucra şi meseriile cele mai căutate ne atrage atenţia că şi acum şi în viitor „domeniile în care vom găsi mai uşor de lucru se află la extreme: fie cele de înaltă specializare – informatică, medicină, arhitectură – fie cele refuzate de oamenii ţării respective".

Atari informaţii trebuie răspândite pretutindeni pentru cei care doresc să-şi încerce norocul aiurea, să ştie despre ce este şi va fi vorba.

Să nu uităm că „informaţia = putere".

Să nu uităm că „nu vezi decât ceea ce ştii".

Să nu uităm că felul în care se vor comporta muncitorii români în lume va schimba imaginea ţării, în bine sau în rău, în funcţie de pregătirea, comportarea şi randamentul lor.

Un pensionar care studiază şi gândeşte.

*** La 25 martie, creştinătatea sărbătoreşte BUNA-VESTIRE. Această zi este şi ziua ce patronează Fundaţia noastră. Iată, avem peste 12 ani de existenţă (iulie 1992 s-a primit hotărârea judecătorească de înfiinţare). Dorim tuturor membrilor activi şi simpatizanţilor noştri sănătate şi tot binele.**

Preşedinte,
Doru MIHAIL

Articolele numărului 92 – 93 / 2005:

*** Câteva întrebări pentru dl Dan Pavel... (Farfuride, care o dă anonimă la telegraf): pag. 3, 10;**

*** Trianon (Paul Spiru MICHAIL): pag. 7;**

*** Cartea unei fantome: Iulius Rosner... (P. S. MICHAI): pag. 5, 6;**

*** Contrarevoluţia (Pavel CITITORU'): pag. 11, 12, 13.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XIII. Poziţia individului în cuib

(urmare din nr. 88-89)

XIII.

O forţă care să aibă curajul să-i arate adevărul şi voinţa de redresare a spiritelor împotriva atacurilor concentrate a altor partide. O forţă bazată pe nişte principii noi care, lăsându-i speranţa de a-i satisface revendicările legitime, îl împiedică să comită la rândul său nişte nedreptăţi.

Individul, oricât de orbit de revendicările sale şi de stimulentul care i se dă de către toate aceste formaţiuni para şi ultrarevoluţionare, este capabil să raţioneze, îndată ce găseşte o ambianţă propice argumentele care i se impun. Singuri, sunt total mărginiţi şi incapabili să facă o comparaţie, militanţii „robotizaţi" ai organizaţiilor de stânga, care au pierdut sensul orientării logice şi gustul independenţei interioare care nu mai ştiu să judece prin ei înşişi şi se tem de o confruntare cu realitatea.

În Mişcarea Legionară, individul găseşte exact contrariul din ceea ce i se oferă de către partidele de toate nuanţele. El întâlneşte înainte de toate o atmosferă de sinceritate care îl uimeşte şi îl lasă perplex. Acestea sunt lucruri de care n-a mai auzit niciodată vorbindu-se şi de care nici chiar nu credea că este posibil, datorită mentalităţii care domneşte în societatea actuală.

Acest prim contact cu lumea legionară îl şocheză, dar îi deschide perspectivele pe care nu le-ar fi bănuit. El simte o nouă emoţie, mai omenească şi mai primitoare, care îl cuprinde şi îl instruieşte. Această lume nu îi vorbeşte nici de ură, nici de răzbunare. I se cere să înveţe şi să reflecteze, să cântărească şi să compare. I se arată că frăţietatea nu este un cuvânt deşert, că înţelegerea între clasele sociale este cheia dreptăţii sociale şi armoniei. Această nouă lume îl înconjoară fără să-l zdrobească şi îl conduce fără să i se impună. El este liber să facă ceea ce doreşte şi chiar să plece, şi tocmai pentru aceasta se simte mai ataşat şi devine mai disciplinat.

El realizează că se află într-un mediu diferit, mai demn, mai serios şi mai intransigent, atât cât îl priveşte pe el cât şi revendicările sale.

În această clipă se produce prima lui priză de conştiinţă. Priză de conştiinţă considerabilă, pentru că mentalitatea sa, îmbibată de prejudecăţi de deviaţiuni impuse, se află măsurată cu o mentalitate nouă care este în contrast total cu cea veche. Trebuie să se hărţuiască cu el însuşi pentru a percepe deosebirea şi cauza acesteia. Dilema alegerii nu este cea mai neînsemnată problemă în această înfruntare.

Ceea ce îl va surprinde cel mai mult va fi faptul că va trebui – pe lângă „drepturile" sale, cu care i s-au împuiat urechile – să accepte şi „nişte datorii" care îi vor părea excesiv de grele şi mari. Dacă îşi înţelegea drepturile şi le accepta cu uşurinţă, datoriile erau destul de grele. Obişnuit să-şi vadă gesturile, gândurile, acţiunile sale mobilizate în vederea revendicărilor mai mult sau mai puţin legitime, îi este greu să se adapteze obligaţiilor sale. Or, viaţa este făcută şi pentru unele şi pentru altele, constituind un ansamblu, un tot care se cheamă viaţă socio-profesională.

În cuib, individul învaţă tocmai care sunt drepturile sale, dar care sunt şi datoriile sale. Un om nu este niciodată întreg înainte de a sesiza importanţa celor două elemente vitale. Legionarul care vrea să devină un om nou, trebuie să se preocupe de această problemă şi să o rezolve după preceptele Mişcării. Astfel, el învaţă că drepturile nu pot fi exercitate fără să se ţină seama de toate acele categorii sociale şi profesionale; că dreptatea sa nu are sens nici urmare binefăcătoare, dacă nu se aplică în cadrul întregii naţiunii.

În ceea ce priveşte datoriile, el află cu stupoare că obligaţiile sale nu se limitează la legăturile cu profesiunea sa, sindicatul sau clas sa. N-ar fi vorba atunci decât de datorii derivate, inerente statutului său de muncă. Pe lângă acestea, el este legat de datorii naturale care înglobează alte categorii în rânduiala vieţii. Astfel, el nu se obişnuieşte să înţeleagă că are obligaţii extrem de importante şi necesare faţă de întreaga societate, patrie, familie, faţă de el însuşi şi faţă de Dumnezeu.

Viziunea pe care şi-o făcuse despre societate şi despre viaţă se schimbă dintr-o dată. Nu se mai simte legat de lupta strâmtă a unei clase sau a unei meserii. Orizontul său îmbrăţişează un câmp mai larg şi mai luminos. În el începe să palpite prestigiul întregii naţiuni reînnoită sub semnul înţelegerii reciproce. Criteriul lui nu mai este zdruncinat de ideea fixă şi vătămătoare a luptei de clasă. Lupta sa devine o luptă conştientă a naţiunii sale, în care îşi află credinţa şi speranţa. Încetând să fie indiferent, rece şi dușmănos în faţa a tot ce nu are raport imediat cu revendicările sale personale, individul devine artizanul propriei sale măriri, îndată ce a sesizat mecanismul balanţei „drepturi-datorii".

Pornind din acest moment, un entuziasm nou pune stăpânire pe el. Trăind într-o atmosferă de creaţie şi dragoste, el simte în fiinţa lui virtuţi şi tendinţe uitate. Vrea să fie la înălţime, vrea să învingă şi, înainte de toate, vrea să învingă. El nu mai este individul timorat care îşi blestemă soarta. Alături de camarazii săi, cuprins de acelaşi ideal, el se simte deja învingător. Astfel, încetul cu încetul, sub influenţa constantă a şefului de cuib şi a ideilor primite, individul dobândeşte un nou ideal. Ideal măreţ şi flexibil, bazat pe o viziune mai reală şi totodată mai spirituală a societăţii. Diferitele aspecte ale vieţii sociale, economice, politice se înlănţuiesc într-un tot logic, pentru a rezolva fără fricţiuni problemele care frământă toate păturile sociale. Noul ideal este un act de conştiinţă în modul de a înfăţişa viitorul, preconizată de Mişcarea Legionară şi, cu acest titlu, în loc să rămână un simplu pion inert, individul

(continuare în pag. 4)

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Primim la redacţie: Câteva întrebări pentru dl Dan Pavel şi alţi ca dumnealui

Să intrăm direct în subiect.

1). A fost dl Dan Pavel membru al Partidului Comunist Român (fost PCdinR, fost PMR)? Dacă, da, de ce? Şi dacă se simte vinovat pentru aceasta, dacă are a le reproşa ceva „semiţilor" ce făceau parte din acest partid, partid care a ordonat crime abominabile contra românilor?

2). Este de etnie român, sau nu? Nu pentru că am dori să-l discriminăm dacă n-ar fi. Nu, vrem doar să delimităm apele! Şi de ce? Pentru că toate minorităţile şi etniile de pe teritoriul României şi-au asumat identitatea, cvasidespărţirea de poporul român, atunci când este vorba de drepturi, şi „discriminări pozitive", dar nu şi atunci când este vorba de responsabilităţi pentru trecutul imediat sau mai îndepărtat. Când este vorba de vină, de crime, de trecut „fascist", „holocaust" este acuzat – colectiv – numai neamul românesc şi nu numai atât, dar este pus să plătească – tot colectiv! – moral şi material despăgubiri evreilor, ungurilor etc. Dacă dumnealui nu este etnic român, nu avem ce-i reproşa şi-l felicităm că luptă pentru etnia din care face parte. Este în dreptul lui! Întrebarea este valabilă şi pentru alţi domni precum Andreescu, Tănase, Voicu, Florian, Oişteanu, Cornea, Ioanid, Kuller etc. Dacă este de o etnie sau alta, nu ne priveşte, îl rugăm, îi rugăm să-şi asume vinile personale şi ale părinţilor lor, tot aşa, cum i se impune poporului român.

3) Dacă a fost membru PCR îşi asumă crimele făptuite de acest partid contra neamului românesc şi ce a făcut concret să le demaşte şi să le împartă pe etniile care alcătuiau, prin reprezentanţi, defunctul partid?

4). Ca absolvent de filosofie [(poate cu specialitate sociologie sau politologie („doctrine politice")] a avut curiozitatea de a alcătui o statistică, o cercetare a componenţei etnice a fostului PCR şi a organelor lui de represiune şi să împartă vina şi să ceară plata, dar o statistică a ideologilor şi activiştilor care au îndobitocit şi desnaţionalizat naţiunea română a făcut? A avut curiozitatea de a cerceta organele de presă judeţene, centrale etc. ale fostului PCR, conduse de PCR, şi să scoată de acolo numele ziariştilor, „politologilor" şi să vadă care din ce etnie vine (Că altfel este uşor ... să arunci totul în spinarea etnicilor români)? Şi să scrie şi ce funcţii aveau, ce putere de decizie? Dacă a făcut-o, de ce n-o publică? Cercetarea, evident! Întrebarea este valabilă şi pentru domnii Andreescu, Cornea, Banuş, Wald, Brucan, Culea(Kuller), Marcou, Manea, Ioanid, Oişteanu, Cassian, Ioanid et co.

5). Dacă dumnealui, şi la toţi ceilalţi, nu le roşeşte obrazul – dacă au fost membrii PCR sau şi activişti – şi nu le-a roşit când au abandonat crezul marxist-leninist şi au trecut la crezul – să zicem – kissingerist, rotschildian, sorosist, capitalist? După felul cum ne dau lecţii se pare că nu.

6). Dacă dumnealui – dacă este român? – doarme liniştit ştiindu-se silit să-şi asume – ca urmaş - vina colectivă de a fi ucis fără vină evrei doar pentru că au fost evrei? Nu el, personal (vina este doar personală şi nu colectivă. Că atunci îi rugăm pe domnii evrei să-şi asume vina colectivă pentru criminali ca Troţki, Răutu, Pauker, Nikolski etc. de la caz pe fiecare ţară)! Dacă, membru PCR fiind, se simte vinovat – doar el, de este român – de câţi români au fost ucişi în munţi, la Canal, dacă se simte vinovat pentru că urmaşii celor ucişi au fost marginalizaţi timp de 45 de ani şi de nu este român îşi asumă vina etniei din care provine, colectiv? Dacă nu este român, îşi asumă crimele ca etnic neroman ce este? Idem, domnii de altă etnie pentru cei ce au ucis, torturat, îndoctrinat, acuzat, înfierat etnici români? Cât sunt dispuşi să plătească – în miliarde – comunităţile pentru criminalii ieşiţi din propria etnie şi care au făcut crime ca membri ai PCR şi ai organelor lui de represiune? Cât sunt dispuşi să plătească românilor pentru cât s-au îndopat de la „gospodăria de partid" pe vremea când au deţinut funcţii părinţii lor, rudele? Proportional, să dea la buget şi, unii, să plătească pt. holocaust şi alţii pentru holocaustul comunist contra naţiunii române şi din fondul adunat să se distribuie proporţional tuturor celor persecutaţi.

7) Să ne răspundă dl Dan Pavel, Andrei Cornea et co , dacă vrea, câţi membri ţigani sunt în Kneseth, dar palestinieni, alte etnii? Cum califică, de pildă, următoarele citate (doar două): „Cere de la Mine şi-Ţi voi da neamurile moştenirea Ta, şi stăpânirea Ta, marginile pământului. Vei paşte pe ele cu toiag de fier, ca pe vasul olarului le vei zdrobi!" Apoi: „Fiica Babilonului, ticăloasa! Fericit este cel ce-ţi va răsplăti ţie fapta ta, pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca şi va lovi pruncii tăi de piatră." I-am servit dlui Dan Pavel numai două citate... dar poate găsi o grămadă, similare, în Vechiul Testament, mai cu seamă în „Tora", „Judecători", „Estera", „Macabei". Nu se revoltă, nu acuză de anti-goysm? Nu cere interzicerea textelor, dumnealui şi Cornea, Andreescu.

8). Îl rugăm să definească juridic termenul „antisemit" şi până unde se întinde acesta penal şi de ce? Cine sunt aceia „semiţii" şi de ce numai ei n-au voie să fie atacaţi din punct de vedere opinional (permiteţi!)? De ce românii pot fi atacaţi atât de români cât şi de neromâni? Un autor ne numea ca având „inima ca un cur". Câţi ani de închisoare i s-au dat, ce ordonanţă de urgenţă a fost promulgată pentru pedepsirea unora care ne ataca pe noi, ca români, cu astfel de „opinii"? Că dacă pronunţi cuvântul „ţigan" sau „jidan" intri la bulău? Dar, de zici că românul are „inima ca un cur" eşti premiat! Există „fraţi mai mari"? Şi dacă au ei drepturi speciale? Cine li le-a dat şi de ce? Şi dacă le au s-a legiferat acest drept al acestora? Să se comunice neamului românesc textul legii în care se stipulează drepturile speciale al unora şi ce bir trebuie să le dăm, legal! În evul mediu existau „pacte", „bule" în această direcţie. Iobagul ştia câte zile de clacă trebuie să presteze nobilului cutare şi numai lui şi nu tuturor nobililor din lume. Doar nobilului locului! Să ştim şi noi, românii, prin lege, câţi evrei, ţiganii etc. trebuie să întreţinem, câte zile de clacă să prestăm şi să ni se garanteze dreptul de iobag local, bojdeuca şi câte fete li se cuvine ăstora ca jus primae noctis. Nu? Ce zici, dle Dan Pavel, dle Cornea, Kuller?

9). Când va cere dl Pavel scoaterea din Vechiul Testament a următorilor (pentru crime sau îndemn la crime, terorism) Moise, Samuel, David, Ilie, Iudhita, Estera, Mardocheu etc. ?

10). Când va cere dumnealui – că este umanist! – să-şi asume „semiţii", vina morală pentru uciderea cananeenilor, palestiinienilor, a celor ucişi în imperiul lui Artaxerxex? Dar pentru colonizarea SUA, colonizarea Australiei, Americi Latine? Desigur, împreună cu alţii - nesemiţi!

11). Să ne răspundă, dacă, personal, el şi toată gaşca de „analişti", pripăşiţi, de la Ştefan Gheorghiu la SNAPS, sau alte de genul acesta, care umplu gazetele şi revistele [22 (noul „Tânăr leninist"), Sfera Politicii (actuala „Luptă de clasă", „Era socialistă"), „Dilema" – veche sau nouă etc.], adunători de lovele cu lopata, din gargară politologică, se simt vinovaţi de cele ce scriu şi au scris, de suficienţa cu care condamnă sau dau note bune, sau rele, diferitelor personalităţi, curente, ideologii, de faptul că adună bani cu lopata şi amărâştenii au salarii „democratice" de 2. 800. 000 lei şi întreţinere de 3. 500. 000 lei şi dacă sunt solidari cu aceştia din urmă şi sunt dispuşi să plătească pe măsură pentru „holocaust"? Bani, evident! Case, restituiri! Să le dea pe ale dumnealor (domni ca Dan Pavel)!

(urmare în pag. 3)

Farfuride, care o dă anonimă la telegraf!

IOAN BELCIU
1927 - 2005

Adoarme întru veşnicie camaradul **Ioan Belciu**, luptător dârz pentru Cruce şi Neam.

În ziua de 18 februarie 2005, Dumnezeu, trimiţând îngerii Lui, înalţă la cer sufletul său înlăcrimat curmându-i durerile trupului chinuit de boli grele. El va locui de acum în lumina neapusă a Împărăţiei lui Dumnezeu, împreună cu morţii noştri dragi mai înainte plecaţi care ne aşteaptă acolo în cer pe toţi.

Se sting rând pe rând supravieţuitorii legionari ai temniţelor comuniste, mucenicii atâtor loviri, cazane şi răstigniri.

Se sting, rând pe rând, camarazii noştri ca care, împreună, am înfruntat infernul şi teroarea roşie, legând aici, pe pământ, o clipă de veşnicie.

Fiu de ţăran modest, răzeş, inginerul Ioan Belciu s-a născut la 24 iunie 1927 în comuna Poduri, judeţul Bacău. A urmat şcoala primară în comuna natală apoi liceul în oraşul Bacău.

Prin muncă încordată, într-un timp când fii cei mai buni ai neamului erau prigoniţi, când valorile lui erau decimate în temniţe, el reuşeşte să-şi ia diploma de inginer-hidrolog la Universitatea din Iaşi.

Tânăr – „frate de cruce!" -, pornit, cu nădejdea în Dumnezeu, credinţa i-a fost mai puternică decât lanţurile care i-au ferecat trupul în celulele morţii în care l-au aruncat cei ce se luptau cu Dumnezeu criminalii veacului roşu.

Plin de curaj când fiinţa neamului şi istoria lui erau ameninţate cu pieirea, el a intrat în acea luptă de împotrivire, pe viaţă şi pe moarte, pentru care îţi trebuia un mare curaj, spirit de dăruire şi de jertfă. În anul 1948, când încep marile arestări de loturi de legionari, este arestat ca „frate de cruce" şi îndură bătăi, schingiuiri şi lanţuri.

După eliberare a reuşit să-şi întemeieze un cămin. Se va căsători cu Aneta Luca, tot o prigonită. Iubitoare de Dumnezeu, ea i-a înţeles lupta şi şi-a slujit căminul până la sacrificiu. Vor avea doi copii pe care i-au crescut cu dragoste de Dumnezeu şi de neam, i-au crescut în duhul morţilor sfinţi.

DEMN şi neînfricat, drept în judecată şi curat în fapte, el şi-a mărturisit şi slujit crezul până la ultima picătură de viaţă. În lungul drum al Golgotei româneşti, el lasă din fiinţa sa, aici pe pământ, un strop de sânge ca tencuială pentru România Creştină şi eternă, lasă un model de viaţă vrednic de urmat de cei ce-l caută pe Dumnezeu.

Proiectant al Troiţei – monument închinată luptătorilor anticomunişti, amplasată în Parcul „Mircea Cancicov" din Bacău, el a contribuit decisiv, înfruntând greutăţi, convins că acest omagiu, nimb de lumină pentru urmaşi, vine din fiecare suflet răpus şi acesta va naşte nădejdi proaspete, îndârjiri de nebiruit.

A condus lucrările de restaurare a Troiţei din Târgu Ocna, înălţată întru pomenirea camarazilor şi fraţilor care s-au stins în Penitenciarul Spital de acolo, dându-i o nouă strălucire.

A fondat şi condus, împreună cu alţi camarazi, revista de atitudine românească „Crezul Nostru".

Noi, cei rămaşi, ştiind că ne aude de acolo din Împărăţia Cerului, îi mulţumim cu recunoştinţă. Dormi în pace, drag camarad, stimată veşnic să-ţi fie pomenirea.

Cu noi este Dumnezeu!
18 feb. 2005.

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 2)

* **(Cuibul...)** devine un element activ al modificărilor care trebuie să aibă loc.

Deci, primul fapt care se produce în momentul în care individul intră într-un cuib, este ruptura cu trecutul. Orice veleitate de parvenire, de a face carieră, de a prinde un post, trebuie îndepărtată ca pe o tară a unui trecut murdar. Egoismul, ura, trebuie considerate ca nişte sechele ale acestui trecut şi alungate din sufletul său; este o alegere care elimină răul să-l va împiedica să-i influenţeze viitorul.

În Mişcarea Legionară se încearcă mai întâi să-l facă pe individ conştient de ceea ce este şi de ceea ce reprezintă el. I se arată posibilităţile şi limitele sale. I se deschid perspective fără să fie înşelat. I se întăresc speranţele, înfrânându-i-se iluziile. I se dă o educaţie morală şi etică; i se insuflă demnitatea şi curajul. Astfel, el apare în cuib sub trei aspecte:

- Ca element receptiv, primeşte preceptele multiple ale doctrinei legionare, care îl ajută să înţeleagă societatea în care trăieşte şi necesitatea de a lupta pentru îmbunătăţirea ei;

- Ca element executiv, pune în aplicare doctrina şi preceptele, în cuib şi în viaţa personală. Adaptat la viaţa Mişcării, devine un luptător conştient de misiunea sa politică şi socială;

- Ca element de schimbare, îşi modifică încetul cu încetul mentalitatea, se integrează în universul legionar şi devine un om nou.

În felul acesta, poziţia individului încadrat într-un cuib aduce schimbarea statutului său social şi uman. Pe măsură ce se adaptează vieţii sale noi, acest statut dobândeşte un sens mai precis, eliberând individul de piedicile demagogice ale partidelor politice şi proiectându-l într-o atmosferă de încredere şi speranţă. În cuib individul întâlneşte o oarecare plenitudine prin faptul că i se permite să fie prezent şi folositor în viaţa societăţii, fără nici o constrângere.

(va urma)

REFLECŢII COMPORTAMENTALE

* Suntem ceea ce gândim! Ce vorbim, afirmând ceva, ceea ce înfăptuim, realizând ceva şi ne deosebim între noi prin ceea ce credem, ce dorim, prin ideile noastre, faptele noastre, comportamentul nostru adaptat sau nu cerinţelor, profesiunilor şi moralei societăţii;

* Ne deosebim între noi prin caracterul nostru, forţa de muncă şi prietenii pe care îi avem; prin virtuţile şi viciile noastre, prin felul cum ne îmbrăcăm; prin hărnicia noastră, prin cinstea şi corectitudinea noastră, prin felul cum păşim, cum ne hrănim, prin egoismul nostru, generozitatea şi mărinimia, prin dragostea şi iubirea noastră, prin înţelepciu-

(continuare în pag. 8)

Simion GIURGECA

CARTEA UNEI FANTOME: IULIUS ROSNER: DANS LES COULISSES DU RIDEAU (Autopsia unui regim totalitar)

****

Prea vorbeşti mult: înseamnă că ai ceva de ascuns (Un căpitan de jandari)

Era bunicul meu şi ocupa o funcţie echivalentă, pe vremea „Principatelor Unite", cu a unui şef de Poliţie Judeţeană – de azi.

Nu avea cine ştie ce şcoală. Începuse prin a fi „copil de trupă". Se obişnuia, în acele vremi, ca regimentele să crească copii, fie orfani, fie din flori, fie supranumerari; casă, masă, şcoală şi educaţie şi, în funcţie de talente şi aptitudini, să-i ducă până acolo unde-i ajutau puterile, priceperea şi pregătirea.

A terminat prin a fi „căpitan de jandarmi".

Pe urmă s-a instituit o regulă, valabilă şi azi care stabileşte că nu contează câtă pregătire ai ci câte patalamale poţi aduce. Acte, nu fapte!

Va să zică, el, credea că împricinatul prea locvace este un ins ce are ceva de ascuns. Nu spune o vorbă veche că „omului i s-au dat cuvintele ca să-şi ascundă gândurile".

Cam aceasta-i concluzia la care sunt îndemnat să ader văzând noianul de publicaţii, filme, piese de teatru, memorii şi minciuni ţesute în jurul evenimentelor care au însângerat, umilit şi denaturat un secol ce ar fi meritat altă soartă: SECOLUL XX.

Majoritatea autorilor acestor – să le zicem „creaţii" – sunt evrei.

Iar multe din aceste „lucrături" îmi aduc aminte de afirmaţia lui Nietzsche: „nu îmi pare rău că m-ai mințit. Ci mult mai rău îmi pare că n-am să te mai cred vreodată!" Vorbă pe care o folosesc adesea când vreau să-mi aleg lecturile: dacă, răsfoind cartea, dau peste o minciună, sunt îndemnat, cel mai adesea, să o repun în raft.

În cazul ultimei lecturi – am crezut însă că este vorba de o fantomă; sau, precum s-a mai întâmplat în literele franceze – o farsă (Romain Gary a păcălit toţi lectorii cu o carte semnată de un scriitor inexistent).

De unde mi-a venit atare gând?

De la un raport publicat cam în acelaşi timp cu apariţia, pe masa mea de lucru, a volumului semnat de Iulius Rosner. Raportul bucucaş este rezultatul muncii unei numeroase echipe de „istorici" „pseudo-istorici" – unii dintre ei fiind consideraţi chiar „excroci". (Toate aceste „calificări le-am preluat din texte publicate în România, dar şi în afara ei. Vom da, altundeva, o notiţă asupra acestui aspect):

În ce priveşte „raportul criminal" (aşa este subtitrat în revista „obiectiv legionar", nr. 10-11, 2004) urmează să fie „diseminat" prin publicarea în ziare, reviste şi cărţi, care să fie distribuite ÎN FIECARE CASĂ DIN ROMÂNIA" (recomandările raportului).

În ce priveşte „concluziile istorice" ale acestui raport, aflăm că „evreii au fost supuşi degradării pentru simplu motiv că erau evrei, au pierdut protecţia statului şi au devenit victimele lui" - iar în ce priveşte „numărul victimelor", după ce afirmă că „numărul evreilor români şi al evreilor din teritoriile aflate sub administraţie românească ucişi în timpul HOLOCAUSTULUI NU A PUTUT FI STABILIT CU PRECIZIE ABSOLUTĂ(sic!) (De când s-a înfiinţat precizia neabsolută?) comisia concluzionează că „ÎNTRE 280. 000 ŞI 380. 000 – fix! , precis şi foarte exact (n. n.) de evrei români şi ucraineni AU FOST OMORÂŢI sau AU MURIT în timpul Holocaustului.

La asta se adaugă un „NUMĂR ADIŢIONAL" DE EVREI ROMÂNI (de ce ROMÂNI? Raşelele se greşiseră cu niscaiva otomani?) care trăiau sub control maghiar şi alţi APROXIMATIV 5. 000 de evrei români din alte ţări. (Ce căutau acolo? Erau trimişi de mareşalul Antonescu? Au fost goniţi de legionari? Şi ce rol are regimul „fascisto-legionaro-nazist" din România cu cei 5. 000 de morţi? Dar de ce nu sunt număraţi şi evreii care au murit în războaiele arabo-israeliene?)

După ce a „concluzionat", comisia plecată, cu pluta, află că „fiind conştientă de responsabilitatea ENORMĂ care i-a fost încredinţată a decis să nu CITEZE O UNICĂ CIFRĂ ci să definească DOUĂ LIMITE. Limite ce nu pot fi stabilite pentru că dacă adiţionezi – cifrele maxime-stabilite de comisie cu trei rânduri mai jos ajungi la 507. 000 care s-ar putea amplifica dat fiind că „s-ar putea să nu ajungem niciodată la imaginea completă STATISTICĂ a CARNAGIULUI UMAN cauzat de holocaustul din România".

Concluziile, susţine Ilie Viţelul sunt „pline de paradoxuri" dar lucrul cu totul paradoxal este faptul că preşedintele României, Ion Iliescu, a acceptat să i se dea acestui „mitoman" conducerea unei comisii este cel mai semnificativ.

Despre Ilie Viţelul iată ce scrie Paul Goma „...celebrul mitoman nu doar ca „istoric" dar şi ca „autobiograf": a pretins că, imediat după eliberarea din lagărul de la Buchenwald – (în alte părţi afirmă că de la Auschwitz), la vârsta de 18 ani, citise CRITICA RAŢIUNII PURE în ... IDIŞ, limbă în care nici până azi nu a fost tradusă; a susţinut că el citeşte cu pasiune, în gând! Doar cărţile sale încât RĂGUŞEŞTE, că un taxi care-l izbise la o răspântie îl ARUNCASE până la URMĂTOAREA (în New York, distanţa dintre ele fiind cea dintre două străzi paralele)" etc.

(Acest etc. le vom completa cu alte informaţii apărute în Franţa privind „nobelul păcii" care a condus şi „războiul" recent declarat poporului român!)

Dar să ne întoarcem de unde am plecat: aşadar, Iulius Rosner, născut în România, la Bucureşti, în 1922, a emigrat în Franţa unde, după vreo 40 de ani de la emigrare, a scris „autopsia unui sistem totalitar" – „ÎN CULISELE CORTINEI DE FIER" – având în exergă un vers scris de Bolintineanu: „cei care rabdă jugul şi a trăi mai vor / merită a-l purta spre ruşine lor".

Este o „motivaţie" a plecării evreilor din România după instaurarea deplină şi straşnică a comunismului?

Sau se împlinea doar o alta din profeţiile lui Eminescu?

Din datele autobiografice ale medicului Rosner reiese că „pentru mine (pt. el, N. n.) alţi tineri evrei sau de origine iudaică din România, LEGILE RASIALE NE-AU SALVAT VIAŢA: în 1941 Germania şi satelitul său român au atacat Uniunea Sovietică: mii şi mii de tineri români au pierit în stepele îngheţate ale Ucrainei şi Rusiei. Excluşi din armată, evreii au suferit discriminări, umilinţe şi mizerie, dar ŞI-AU PĂSTRAT VIAŢA!"

La care dl Rosner adaugă: „singurele excepţii atroce: MULTE SUTE masacraţi de către Gărzile de Fier în ABATOARELE din Bucureşti şi câteva sute îmbarcaţi în trenurile morţii de către armata română".

E prea vorbăreţ Iulius Rosner ca să nu ascundă ceva.

Şi se pare că nu ştie nici proverbul idiş care afirmă că niciodată NU ACUZI fără să MINŢI PUŢIN! (În cazul nostru puţin mai mult!).

Şi, uite aşa, din cauza „crimelor gărzii de fie şi a legilor rasiale" a intrat dânsul în singurul partid care chema la feb. 2005.

(continuare în pag. 6)

P. S. MICHAI

(urmare din pag. 5)

***(CARTEA UNEI FANTOME...)** rezistenţă, „dar a cărui influenţă în ţară era nulă", „partid care redevenise antihitlerist după ce încetase să nu mai fie după semnarea Pactului germano-sovietic în 1939".

Lipsa de influenţă a Partidul Comunist în România demonstrează că anecdota pe care o citează autorul şi care circulase prin 1950 era adevărată şi se aplica integral şi celor care se înscriau în PCR şi, mai ales, celor care refuzau: „Dumnezeu, în marea lui bunătate a dat oamenilor trei calităţi: cinstea, inteligenţa şi credinţa în comunism. Dar, în marea lui înţelepciune, a decis că nimeni nu poate deţine toate cele trei calităţi în acelaşi timp: dacă cineva este INTELIGENT şi CINSTIT, nu poate fi COMUNIST; dacă este cinstit şi comunist – ca dl Iliescu de pildă – nu poate fin INTELIGENT; iar dacă este şi INTELIGENT şi COMUNIST – ca dl Năstase de pildă – nu poate fi cinstit".

Iar povestitorul, în ce-l priveşte, recunoaşte că „a fost un comunist cinstit, dar nu INTELIGENT, iar atunci când şi-a căpătat o doză suficientă de inteligenţă – şi, rămânând cinstit, a încetat să mai fie COMUNIST!"

Nouă ni se pare că nu inteligenţa i-a lipsit ci un plus de oportunism. Aş zice o calitate a raseі din care face parte.

Şi, dacă suntem de acord cu butada pe care o aminteşte, „istoria ar fi ştiinţa care te învaţă că nu vei şti niciodată ce îţi va aduce ziua de ... ieri" – poate că demolarea acestei butade ar putea începe spunând adevărurile pe care şi dânsul – mai puţin - dar mai rar coreligionarii săi – le ocolesc.

De pildă, legile rasiale nu sunt introduse de legionari ci ele existau de pe vremea Guvernului Gigurtu şi erau ca plată acordată de Carol al II-lea lui Hitler în schimbul uciderii Mişcării Legionare; primul teatru de stat, în limba IDIŞ, din întreaga lume, a fost înfiinţat de UN LEGIONAR, pe timpul guvernării (coguvernării; n. red.) LEGIONARE , de către directorul teatrelor, LEGIONARUL RADU GYR! Mişcarea Legionară şi FASCISMUL nu au nimic în comun; nu există nici o DOVADĂ a relaţiilor ideologice, doctrinare sau politice nici între „naţional socialism" şi legionarism.

Autorul cărţii mai are o explicaţie şi pentru comportamentul său „Romantismul tinereţii, împărtăşirea aceloraşi pericole, perspectiva pierderii vieţii pentru o cauză justă ne explică de ce SENTIMENTUL poate depăşi RAŢIUNEA". Acelaşi elemente afective l-au determinat ca de-a lungul anilor, să „nu-şi dea seama că drumul ducea la impas, că a milita contribuia la instaurarea regimului minciunii, că lupta pentru un ideal de libertate şi dreptate erau paravanul ce masca OPRESIUNEA MORALĂ, INTOLERANŢA SPIRITUALĂ, DOMNIA PROSTIEI, INCOMPETENŢEI, TERORII şi BRUTALITĂŢII!"

Dar, „puţin câte puţin, am început, scrie Rosner, să-l înţeleg pe Panait Istrati (vai di mini! L-a înţeles pi goy! ; n. red.) care spunea că privind realizările socialismului a văzut multe ouă sparte dar niciodată omleta!"

Azi, medicul Rosner, recunoaşte că primind o bursă de studii în URSS (1951 – 1954) – a descoperit „prăpastia dintre glorioasele realizări ale socialismului triumfător şi execrabila realitate".

Firește, mă veţi întreba: merită să pierdem câteva ore ca să citim paginile acestui fost comunist „cinstit da' nu şi inteligent"?

Da! Din mai multe motive: a). – veţi vedea ce nevoie este de cineva care să scrie o istorie „corectă" a anilor ce s-au dus, care să înlăture nămeţii minciunii, care, precum în iernile grele, troienesc drumurile adevărului, libertăţii şi bunei înţelegeri între oameni;

b). – veţi afla că prezenţa unor scormonitori prin bălţile minciunii îi pot murdări şi pe cei de bună credinţă dar insuficient informaţi;

c). – că „numai unirea zideşte puterea" – ceea ce mulţi dintre puţinii supravieţuitori ai anilor prigoanei democrato-carlisto-antonesciano-evreeasco-comunistă se pare că au uitat;

d). – că s-ar putea ca majoritatea evreiilor care au plătit ca să fuga de regimul pe care l-au iniţiat, slujit, lăudat şi cultivat, nu au făcut-o pentru că ar fi devenit inteligenţi ci din motive mult mai puţin avuabile.

Lectura cărţii semnate de Iulius Rosner, plăcută la lectură, cu întorsături anecdotice, dacă, mai totdeauna, lipsite de originalitate, dar totdeauna bine alese, re-aducându-i în minte cititorului vremea când ne întâlneam, mereu, cu Bulă.

În plus, există şi unele informaţii autentice despre viaţa de partid şi comportamentul „conducătorilor de stat şi de partid, fii [cei] aleşi ai poporului şi ai clasei muncitoare".

După ce aţi întors ultima pagină vă veţi fi pus o întrebare: de ce, de-a lungul a mulţi ani, evreii din România, fugiţi din România, vânduţi de România au tăcut? De ce doar în ultimii vreo 20 de ani duduie tipografiile din întreaga lume copleşite de „opurile" lui Ioanid şi Marcou, Iancu şi Lavastine, Ornea şi Norman Manea, Rosner şi Below, Judt şi Volovici, Câmpeanu şi Cornea etc.?

Am uitat de „Jurnalul" dres al lui Sebastian!

Răspunsul meu este unul tripartit:

1). – trebuie denigrată Mişcarea Legionară;

2). – Trebuie exmatriculaţi din admiraţia lumii oameni precum Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Nae Ionescu, Ionel Teodoreanu, Radu Gyr, şi mulţi, mulţi alţii;

3). – Şi să se arate lumii modul în care au fost oprimaţi evreii – nu numai în regimurile necomuniste ci, mai ales, în cel pe care l-au construi, l-au apărat, l-au îndrăgit şi l-au lăudat.

Lucruri ce vor reieşi şi din cartea fostului coleg de an – pentru că în regimul cel mai „holocaust" din Europa după cel german, studenţii evrei şi-au putut urma cursurile „facultăţii de medicină" la aşa numita „Şcoală din Dudeşti" de unde, în 1944, au putut trece, fără nici o testare a pregătirii lor, la Facultatea de Medicină din Bucureşti.

Şi, când totul s-a terminat, cu plată sau pe şest, toţi au „votate cu picioarele".

Ce gândesc alţi reprezentanţi ai dreptei?

Iată ce spun francezii:

a). – Franţa este comandată de două scrutinuri esenţiale: alegerea preşedintelui şi cele legislative – care sunt amândouă majoritare. Care, în mod necesar îl constrâng pe alegător la al doilea tur la o alegere simplă – între stânga şi dreapta.

Dar partidele politice nu au tras consecinţele acestei situaţii şi sunt divizate – în loc să se realizeze marea uniune a dreptei.

În România eu cred că în această uniune trebuie să intre toţii cei care sunt anticomunişti – indiferent de numele acestora – patrulater roşu – democraţi neo-vopsiţi etc.

b). – MUNCA, FAMILIA, NAŢIUNEA şi MORALA PUBLICĂ nu sunt idei ce aparţin cuiva ci României şi de aceea dreapta trebuie să-şi redescopere valorile, să-şi structureze discursul în funcţie de aceste valori şi să vină cu soluţii ferme la problemele vieţii cotidiene – ca de pildă cea a delincvenţei minorilor. Soluţia este

(continuare în pag. 9)

Ion ECONOMISTU'

TRIANON!

„Eu ştiu că nu n-am născut din capul lui Jupiter şi cu atât mai puţin, gata înarmat, ca Pallas Atena. Ştiu doar atât că sunt un biet om care încearcă să înţeleagă ceea ce se petrece în jurul lui şi care îşi dă seama că instrumentul acesta de înţelegere nu se creează decât încet, încet, printr-o atentă, umilă şi stăruitoare aproximare a vieţii" – Nae Ionescu.

Cine nu are bătrâni – să-şi cumpere. Aşa ne învăţa pe noi, copii ai abecedarului o povestioară citită în clasa I-a primară. Vecinii unor vecini caută pricină de-o ceartă. Şi au inventat-o! Susţineau că strămoşii lor au împrumutat vecinilor o funie de nisip. Şi o vor înapoi.

Aşadar, o „revizuire a Trianonului!"

Cum vecinii, astfel amenințaţi, îşi omorâseră toţi bătrânii, nu ştiau ce şi cum s-au petrecut treburile pe vremea strămoşilor. Din fericire, un fiu, îşi ascunsese tatăl atunci când „comunitatea" îşi condamnase „moşii" la moarte. Şi acum s-a dus la locul unde şi pitise tatăl ca să-i ceară sprijin.

Bătrânul: Spuneţi petenţilor că voi aveţi mai multe soiuri de funii, făcute din variate amestecuri de nisip. Dar nu ştiţi care-i cea împrumutată şi, de aceea, îi rugaţi să vă aducă o „mostră" ca să le-o puteţi înapoia pe cea dorită.

Cam aşa ceva ne-ar fi spus şi nouă, azi, Nae Ionescu. Unul dintre „moşii" noştri pe care vremurile şi oamenii l-au ucis de foarte tânăr. Asta s-a întâmplat acum vreo 65 de ani – adică în martie 1940.

Şi pentru că nu li se părea suficientă uciderea păstorilor, duşmanii neamului au adunat şi cărţile lor şi le-au dat foc sau le-au trimis la puşcărie.

Când s-a deschis „puşcăria cea mare", „gaşca internaţionalistă" – cea care o înfiinţase, o guvernase şi din care fugise – a trecut la planul de salvare a crimei şi criminalilor.

Prima etapă: distrugerea memoriei, calomnierea, desfigurarea şi negarea celor care prin opera lor ar fi putut împuternici pe cei de azi să-şi recapete demnitatea, libertatea, viitorul şi, MAI ALES, trecutul.

Iată de ce nimeni dintre cei care s-au manifestat – cu prilejul televizării filmului despre Tratatul semnat la Trianon, cu aproape un veac în urmă – rezumat a 15 ore - o poală de bani, kilometri de film, ce mobilizare! – nu au ştiut să răspundă celor ce ne cereau „funia de nisip!"

Cel ce a răspuns de mult acestor tertipuri – „revizionismul vecinilor noştri – catapultaţi la conducerea României în care ei nu reprezintă decât vreo câteva procente – o activitate neîntreruptă a „intelighentiei" maghiare – ar putea fin din nou chemat la bară. Este Nae Ionescu – „plagiatorul Nae Ionescu" cum ne-nvaţă *ufedereista* Marta Petreu, „dascălul legionarilor" – „naziştii României" – cum susţinea, pe muzică de Bach, Iosif Sava, şi în fiecare cronică, specialistul în monocotiledonate – Zigu Ornea.

Noi, care l-am ţinut ascuns în fundul lăzilor cu cărţile acelor anii – anii marilor speranţe ucise – ne-am dus la sipetul cu înţelepciune şi iată ce am găsit:

„Revizuirea tratatelor? Poate. Revizuirea graniţelor însă nu. La asta, vă asigur, nu se gândesc nici cei mai optimişti dintre amatorii de revizuire. Nu se gândesc – pentru că îşi dau seama că nici o graniţă nu se poate schimba fără război. Iar cine consimte să o facă – în dauna lui – acela îşi meritâ soarta.

Să nu ne alarmăm prea tare, deci. Se revizuiesc tratatele. Nu însă şi graniţele. Pentru asta, discuţiile în forurile internaţionale, nu sunt de ajuns. Mai trebuie şi război. Şi mai TREBUIE şi VICTORIE. Aşa că, vedeţi, problema se lămureşte suficient: CINE ARE GRANIŢE, SĂ ŞI LE APERE. Le poate apăra prin drepturile juridice, istorice sau mai ştiu eu cum – cu atât mai bine. NU: va trebui să se înarmeze.

Putinţa de a fi atacaţi pe cale armată a existat oricând – chiar a doua zi după Tratatul de la Versailles. Putinţe teoretice. CÂT DESPRE CEA PRACTICĂ să FAC AŞA CA PENTRU NOI EA SĂ NU EXISTE NICIODATĂ". (Ei, uite că maestrul s-a înşelat! Graniţele României s-au revizuit fără război direct între noi şi adversarii direcţi – URSS, Bulgaria, Ungaria. Spre ruşinea noastră! N. red.)

Cum? Ei bine acestui „cum" i-au dat răspuns şi Nae Ionescu, şi cei care s-au bătut pe Frontul de Est, şi cei care au fost ucişi, aici, în ţară, de o haită de străini!

Iată punctul de vedere al „profesorului": (Leacul nu se află în mişcările noastre de opinie publică – aşa cum încercau mai serile trecute, să facă diverse posturi de radio şi televizie – ci în POLITICA NOASTRĂ DE STAT: a ne menţine pe baza tratatelor e, desigur, o atitudine juridic perfect valabilă. NU ÎNSĂ şi ÎN FAPT! (...) Politica menţinerii tratatelor cu argumente şi mijloace juridice este nu numai ridiculă dar şi IRESPONSABILĂ.

Ceea ce se cere este altceva: anume, AŞEZAREA NOASTRĂ ÎNTR-O SITUAŢIE DE FAPT DE AŞA NATURĂ ÎNCÂT REVIZUIREA TRATATELOR SĂ NU NE ATINGĂ – să fie faţă de noi – IMPOSIBILĂ!

Am făcut noi asta?

Răspunsul nostru este categoric: NICI ATUNCI – pe vremea României Mari – ale cărei graniţe pândite din trei părţi nu erau străjuite cum se cuvine. (Să nu uităm că faimoasele noastre servicii secrete, ocupate şi preocupate de uciderea legionarilor, nu au avut habar de ceea ce se hotărâse la Moscova la 23 August 1939; că nemulţumirea faţă de instituirea dictaturii regale era justificată; că aşa zisa democraţie – ca şi cea de azi, era o vorbă-n vânt; că armata era prost echipată, prost hrănită şi insuficient înarmată etc.); NICI AZI, când milioane de oameni caută să-şi vindece suferinţele morale, materiale şi profesionale, părăsind ţara, în timp ce femeile refuză să mai aducă pe lume copii sortiţi nefericirilor prin care a trecut neamul românesc în ultimii 65 de ani.

Iată ce solicita Nae Ionescu – cerere valabilă şi atunci – dar mai cu seamă azi: 1). – organizarea ţării în aşa fel încât ea să reprezinte o forţă a cărei DUŞMĂNIE să fie temută şi a cărei PRIETENIE să fie dorită; 2). – Încadrarea ţării noastre într-un sistem de alianţe şi prietenii fireşti, care să facă IMPOSIBILĂ AMENINŢAREA GRANIŢELOR NOASTRE. (Ceea ce nu s-a realizat nici atunci şi care, nici azi nu are un curs suficient de clar, ferm şi corect integrat situaţiei de fapt).

feb. 2005.

(continuare în pag. 8)

Paul Spiru MICHAIL

(urmare din pag. 7)

*** (TRIANON)**

Organizarea lăuntrică a ţării şi crearea unui instrument serios de apărare NU S-A FĂCUT. (Nu cu *miguri* reparate de poporul frate „evreiesc" – şi care ară pământul cu epave şi cadavre vom - asigura seninul cerurilor noastre!)

Iar diagnosticul pus atunci– de profesorul Nae Ionescu (suntem în decembrie 1933, când faimosul Titulescu îl împingea pe Duca la încălcarea Constituţiei ţării şi principiilor democraţiei proclamate de toţi politicienii dar, ca şi azi, nerespectate de nimeni) – este valabil şi azi. Să-l ascultăm: „Lipsiţi de simţul marilor prefaceri istorice, încrustaţi într-o mentalitate subalternă care ne împiedecă a lua cunoştinţă chiar de faptul că suntem un popor de 18 milioane (atunci – azi peste 20), incapabil de a ne ridica până la contactul cu realităţile directe, noi am întârziat încă în chip IRESPONSABIL într-o politică învechită care nu mai poate da nimic astăzi nici chiar ţărilor unde ea pe vremuri a luat naştere în chip firesc şi condamnăm astfel o ţară bogată şi un popor muncitor la paralizie permanentă care nu are decât o singură ieşire: CATASTROFA!

Liga Antirevizionistă? – (în spiritul căreia se manifestau diverşi vorbitori la „conversaţiile de noapte" la diverse televiziuni – din zilele noastre – după filmul „Traianon".

Este prea puţin – i-o spunea lui Stelian Popescu şi ne-o repetă şi nouă astăzi Nae Ionescu. Căci problema este mult mai gravă. Şi responsabilitatea nu stă la noi, în opinia publică, ci în altă parte. SĂ ÎŞI FACĂ, deci, datoria cei cărora le incumbă!

Nu ştiu dacă actualul preşedinte al ţării l-a citit pe Nae Ionescu (l-a citit pe Patapievici, sireacu'!; n. red.); dar, poate, cei care-l conseiază, ştiu câte ceva din sfaturile pe care profesorul le-a dat mai marilor vremii lui. Iată-le: „Nu este chiar aşa de greu de spus: Să căutăm linii noi de acţiune; în spre locurile unde încolţeşte viaţa, unde noi ne încadrăm normal. Am FĂCUT UN PAS ÎN ULTIMUL TIMP ÎN SPRE EUROPA CENTRALĂ. Dacă aş cunoaşte şi spiritul în care acest pas s-a făcut – până acum nu înţeleg încă nimic – aş putea spune dacă es bine sau rău. Principalul se poate să fie în aceeaşi măsură şi bine după cum poate fi şi rău". (De aceea spunem noi că este înţelept să pregătim mai multe şi diverse săgeţi pentru arcurile noastre; şi mai ales să pregătim adecvat arcaşii. Ceea ce nu s-a prea văzut!)

În schimb, susţine profesorul există un alt drum care ESTE AL NOSTRU: fără nici un fel de îndoială: ESTE CEL AL SUD-ESTULUI EUROPEAN. Nu o spun acum pentru prima dată, nu o spun cel dintâi. A spus-o înaintea mea, cu mult, Neculai Iorga. Drumul acesta, politica noastră de stat NU L-A UMBLAT TOTUŞI.

Vedeţi aşa se pune problema. „Revizuirea tratatelor?" „Modificarea situaţiei prin colaborare generală? Naivitate sau ipocrizie de neputincioşi. Sau, poate, pur şi simplu, fleacuri".

Să lăsăm filmul maghiar să fie prezentat poporului român.

Dar să nu hrănim acest popor cu fleacuri.

(urmare din pag. 4)

***(Reflecţii comportamentale)** nea, puterea de sacrificiu, duioşia, perseverenţa, nuanţarea glasului, modestia, bunul simţ, curajul şi sinceritatea noastră;

* Sunt unii oameni care gândesc cu inima nu cu mintea;

* Vai! vai de mielul care s-a rătăcit prin pădure pentru că, vrând, nevrând, probabil va ajunge în gura lupului!

* Conştiinţa o păstrăm în mod discret în suflet iar pe Dumnezeu îl Propovăduim prin fapte;

* A avea voinţă înseamnă să nu faci ceea ce-ţi place, să renunţi la plăceri, să te înfrânezi, să rabzi şi a nu avea înseamnă să refuzi ce-ţi place şi e folositor, cu alte cuvinte încăpăţânarea este un act de voinţă, când renunţarea este utilă şi nu laşitate ci mai degrabă o faptă morală, înţeleasă şi de aceea e bine să renunţăm la ea. Paradoxal! Nu?... Şi totuşi e logic şi adevărat!

* Focul material ne dă lumină, căldură, fum şi cenuşă, cel „spiritual" numai ... lumină.

Paradoxal... dar adevărat

* Adevărul nu are glas ca să-şi poartă anunţă ori impune prezenţa în activitatea oficial-socială şi nici în relaţiile dintre cetăţeni în general.

Minciuna în schimb, fiind lipsită de caracter, de bun simţ; izvorâtă din viciile societăţii cu orice formă de conducere inclusiv de guvernare, are acest avantaj prin promisiunile pe care le face, chiar dacă ar părea utopie, profitând de credibilitatea naivă a mulţimilor „oarbe", ea reuşeşte conştient şi intenţionat să stopeze eventualele remuşcări ale conştiinţei câştigând astfel consideraţiile naive ale oamenilor care o ascultă;

* Sacrificiul mare pentru lucruri mici şi sacrificiul mic pentru lucruri mari? Paradoxal! Nu? Depinde cum, cu ce spor, cu ce mijloace, când, cine şi cui i se face cadoul!

* Dragostea este o afecţiune, un răspuns, o recompensă faţă de o binefacere făcută nouă, materială, concretă sau comportamentală; o dăruire, o preţuire deosebită prin consideraţii exprimate în cuvinte ce nu pot cuprinde noblеţea recunoştinţei noastre oricât de artistice sau figurativ poetice am dori noi ca ele să fie;

* Sacrificiul poate fi concret, real, făcut nevoiaşului cu sinceritate şi simţire sufletească morală binefăcătoare. El mai poate fi totodată substanţial şi generos, meritoriu, oportun, rodnic folosit sau nerecunoscut de primitor mai ales dacă nu-l merită, asemenea ignorantului din pilda cu talanţii;

* Oamenii tăcuţi mint mai puţin decât palavragii. Ei gândesc mai mult, intuind adevărul după multe încercări, observaţii şi experienţă; sunt modeşti din fire şi generoşi: Vorbăreţii, în schimb, aruncă vorbele mecanic şi le împrăştie într-un anumit loc dinainte ales asemenea gospodinelor grăunţele la orătănii, când vor să le prindă pentru jumulează;

* Omul leneş nu are măsura timpului. Pentru e totul este monoton, obositor şi fiind somnoros lui îi place inerţia; să aştepte bunăvoinţa altora, ca unul care nu e capabil nici de cel mai mic sacrificiu;

* Înţelepciunea este linişte şi fericire sufletească!

Aqua Forte
(Remember)

* Cea mai perfectă muzică e simfonia propriului suflet... ea n-are nici note, nici dirijor;

* Liniştea o suportăm mai greu decât furtuna;

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 6)

***(Ce gândesc alţii...)** cea care a determinat în Statele Unite. Scăderea dramatică a delincvenţei: prevenire plus pedeapsă – indiferent de vârsta infractorului sau de amploarea isprăvii acestuia.

c). – Alegătorii vor un singur lucru: să răspundem problemelor lor; acest lucru nu se poate face decât folosind un discurs curajos bazat pe valorile noastre şi nu pe partide.

Soluţia: alianţa dreptei sub un acelaşi stindard – ceea ce înseamnă modernizarea vieţii politice.

d). – Electoratul are impresia că oamenii politici nu se preocupă de problemele lor decât în timpul alegerilor – apoi au sentimentul că clasa politică se depărtează de ei.

alegătorul se va întreba totdeauna: ceea ce îmi spune îmi poate folosi şi în viaţa personală? Ori contractul cu România la care am aderat nu a fost respectat.

Iar atunci când ai semnat acelaşi proiect nu mai este rezonabil să înteţii diverse bisericuţe.

Când noi vorbim de fuziune electorii înţeleg confuziune!

Deci: să revedem MESAJELE şi METODELE – altfel oamenii vor crede că singurul nostru efort este să devenim califi în locul califului.

În ce priveşte mesajul trebuie să fim total decomplexaţi, mai ales în raport cu stânga şi în raport cu mass-media. Nu trebuie să ţinem seama de ce va spune cutare jurnal naţional ci trebuie să fim CLARI, FERMI asupra valorilor noastre.

e). Dacă vrem să reconstruim trebuie să arătăm francezilor că le vom aduce soluţii simple şi pragmatice problemelor pe care le întâlnesc în viaţa lor.

f). Trebuie să eliminăm iluziile: cea a centrului – care poate fi un loc politic; cea a liberalismului – care este o teorie economică şi nu drapelul unei mişcării politice; cea a gaullismului – care nu poate fi urmat pe acest drum afectiv, romantic, sentimental.

g). Ne trebuie un discurs economic care să meargă pe cele două picioare echilibrate: de o parte un sistem de libertate economică – întreprinderea şi munca fiind pe primul plan; de alta un STAT care-şi joacă rolul său în aşa fel încât fiecare să simtă că nu plăteşte impozite de pomană; deci un STAT MAI SUBŢIRE dar MAI MUSCHIULOS.

h). – Slăbiciunea discursului liberal se află în faptul că dă opiniei publice sentimentul că, în fond, politica nu poate face nimic din pricini diverse: partenerii noştri, mondializarea economiei, minoritatea maghiară, moştenirea, opoziţia etc.

Ori, nu aceasta-i discursul liberal ci o adevărata chestiune este: ce poate face politica pentru ca noi să devenim măcar ce-am fost odată?

Şantierul este enorm: în primul rând să schimbăm, din cap până-n picioare, sistemul gestiunii publice: avem o mulţime de instituţii, legi etc. moştenite din 1945-1960.

i). Trăim într-o societate care nu este liberă; ideile noastre fiind în continuare determinate şi controlate de aparatele ideologice ale statului.

În timp ce în alte ţări întreprinderea este ambiţie individuală, la noi este încă văzută ca un inamic public; cei care trăiesc de pe urma statului – şi nu este vorba doar de funcţionari dar şi de medicii din spitalele universitare – municipale care au interesul ca statul să gireze în continuare sănătatea; în fine, inteligenţia românească, reprezentată de intelectuali de stânga care definesc binele şi răul, continuă să deţină funcţii importante şi de aceea trăim într-o societate intelectual determinată contra *valorilor de dreapta, contra reuşitei individuale, contra întreprinderii* – (vezi situaţia întreprinderilor mici şi mijlocii), contra pieţelor financiare, cu o presă care face tot ce poate ca să nu vedem nici lumea şi nici pe noi – aşa, cum, în adevăr suntem.

j). – Dar ceea ce trebuie să revedem complet este FISCALITATEA care apasă asupra INIŢIATIVEI.

k). – DRAMA este că tot câmpul cultural depinde de fondurile publice; nu există nici o instituţie care să nu depindă de Ministerul Culturii (sau care să nu solicite acest lucru); ori marile momente ale oricărei culturi sunt cele în care s-au respectat „ARTELE LIBERARE" a căror dezvoltare trebuie să fie încredinţată fundaţiilor – (nu cele care s-au înfiinţat ca să pape banii lui PHARE) şi mecenatului.

Este o LUPTĂ DIFICILĂ!

l). – Trebuie reorganizat întreg sistemul public plecând de la principiul subsidiarităţii: orice problemă trebuie reglată la eşalonul la care poate fi rezolvată.

Cred că nu mare este nevoie de PREFECŢI. Ci doar de primari bine instruiţi cu depline puteri pentru soluţionarea problemelor teritoriului lor.

Prima fiind cea a FISCALITĂŢII LOCALE – care va cere câţiva ani pentru ca fiecare colectivitate să aibă impozitul său – ceea ce însemnă claritate şi responsabilitate.

m). Trebuie reabilitată noţiunea de întreprindere PRIVATĂ şi revăzute şi schimbae sistemul fiscal, social şi economic în raport cu cei care muncesc; deci scăderea impozitului pe venit, pe moştenire, uşurarea costului muncii pentru că este singura metodă de a crea locuri de muncă.

n). – DESCENTRALIZAREA şi LIBERAREA ÎNTREPRINDERILOR.

Subvenţiile acordate întreprinderilor şi cele 2000 de şmecherii prin care se realizează aşa ceva trebuie să dispară. Susţinerea publică trebuie acordată doar INOVAŢIEI şi EXPORTULUI.

o). SISTEMELE DE SECURITATE PASIVE trebuie convertite în SISTEME ACTIVE – banii destinaţi pensionarilor viitori se reinjectează în economie.

În locul plasei pasive a asigurării pentru şomaj – trebuie să introducem participarea la capital: salariatul trebuie să beneficieze în mod mult mai popular, democratic şi general de stock-opţiuni (acţiuni în întreprinderile lor). Dacă-şi pierde locul de muncă va beneficia de acest capital pe care l-ar putea investi ca să devină întreprinzător.

p). – Trebuie să se instituie dreptul la experiment – în orice domeniu. Nu este bine să faci o reformă aidoma pe tot cuprinsul ţării pentru că nu toată ţara are aceleaşi nevoi, aceleaşi condiţii şi aceiaşi mentalitate.

Dar, se pare, că nu suntem în stare să punem în practică idei simple ca de pildă PREA MULT IMPOZIT UCIDE IMPOZITUL; SĂ AJUŢI, DA, să ASIŞTI, NU.

Oare nu ar trebui să aplicăm, şi la noi, faimosul SPOIL SYSTEM, ca în Statele Unite unde există o mare parte a înaltei tehnostructuri se schimbă odată cu culoarea politică a preşedintelui?

Această permanenţă, a funcţionarilor superiori la noi, le dă posibilitatea de a continua să facă ceea ce vor în afara oricărei legitimităţi democratice şi a unui „fairplay" necesar nu doar în sport ci şi, mai ales, în activitatea politcă.

Dar pentru asta ar trebui să pregătim echipa de înlocuire. Ori, timp de 15 ani, opoziţia nu a făcut nimic în această privinţă; şedinţele CDR, de pildă, erau prilej de vorbe, vorbe şi iar vorbe... Nimic altceva.

Necunoscându-se esenţa democraţiei – care şi aşa, se ştie de la Aristotel, că este cel mai prost sistem de guvernare – nu s-au făcut nici paşii elementari pentru ca acest tip de guvernare să funcţioneze la maximum posibilităţilor sale care sunt dintre cele mai restrânse . sau, ca să fiu mai limpede, dat fiind că aleşii noştri trebuie să fie reprezentanţii noştri atunci ei trebuie să acţioneze cu cadre, cu birocraţi, cu tehnicieni care să fie cel puţin teoretic de acord cu punctul nostru de vedere.

S-a văzut, chiar din declaraţia unui din aşa zişii lideri ai fostului CDR că „toţi au fost securişti" şi atunci nu are rost să-i schimbi pe belzebuţii de ieri cu scaraoţchi de azi...

Mai pesimist decât aşa nici că se putea.

Rezultatul se vede.

Şi vom vedea că nu suntem singuri în acest deşert al neputinţei şi incompetenţei asociate cu reaua voinţă şi reaua credinţă.

urmare din pag. 3)

• **(Scrisoare...)**

12). Dacă se va solidariza cu poporul român sărăcit şi va solicita capitaliştilor internaţionali să plătească pentru crima de a exploata munca românească, de a fi scos, de pildă, petrolul de pe valea Prahovei cu zeci de ani în urmă şi a-l fi vândut pe piaţa internaţională şi de a nu oferi, nouă, românilor, veniturile compensatorii? Dar pentru lemnul, aurul etc. jefuit? Dar, dle Dan Pavel, de ce n-am solicita Turciei actuale compensaţii pentru 500 de ani de jaf făptuit de fostul Imperiu Otoman, pentru copiii luaţi ca ieniceri şi fetele duse în haremurile turcilor? Că Turcia este urmaşa acestui Imperiu! Ce, numai „semiţii" au drept la despăgubirii materiale şi morale şi mediatice? Nu cereţi, dle Pavel (valabil şi pentru alţii), nimic pentru 500 de ani de „holocaust" făptuit contra românilor de otomani? Dar, de ce nu cereţi actualei Ungarii, dle Pavel, poporului ungar despăgubirii materiale şi morale pentru 1000 de ani de iobăgie impusă românilor din Transilvania, pentru cei patru ani de dominaţie ungurească dintre 1940-1944? Nu vă pasă de aceste nedreptăţi? Doar de „antisemitismul" dlui Goma?

13). Dacă – „opinie publică" fiind! – sunteţi dispus să luptaţi pentru drepturile aromânilor din Timoc, aromânilor din Bulgaria, Grecia, Serbia-MunteNegru, a românilor din Ucraina, pentru unirea Moldovei cu patria mamă? Ce a făcut pentru ei, la ce foruri internaţionale s-a adresat? Dacă ştie că aceşti români n-au lăcaşuri de cult, că nu le dă voie statul sârb să aibă? Cum luptaţi contra antiromânismului statului sârb? Poate noi n-am aflat? Sau aceştia, aromânii, sunt mai puţin oameni decât „semiţii"? Că văd că pentru „semiţi" luptă? Cum priveşte, de exemplu, dl Pavel, faptul că în filmul „Trianon" popoarele din jurul Ungariei sunt numite „protoţigane?" Nu se numeşte aceasta „rasism"? Ce atitudine a luat şi ia? Că umple ziarele cu articolele lui? Sau crede că există popoare de categoria I-a şi popoare de categorii inferioare şi care sunt mereu aceleasi – români, sau nemţi? SUA fiind de categoria I, evident! Şi Israelul!

14). Nu se revoltă că etnia ţigănească, care, din oră în oră, pe postul naţional Radio-TV, debitează – printr-un soi de reclamă – că sunt discriminaţi copiii ţigani... Chiar aşa? În ăst timp părinţii lor – şi „discriminaţii" copii de „rromi" – ne fură prin mijloacele de transport, ne bat prin pieţe, exploatează ţăranii pieţari, fac trafic de carne vie, poluează folclorul românesc, cerşesc! Sau astea sunt fapte de „discriminare pozitivă"?

15). Cum se numeşte amplasarea de statui ale unor criminali unguri pe teritoriul victimelor acestora? „Drepturile omului!" minoritar! Aşteptăm să militeze pentru o statuie a lui Eichman la Ierusalim şi una a lui Nikolski la Bucureşti, Piteşti (Că aici, în România, se poate. Da', dincolo, nu!).

16). Să ne răspundă dacă trăieşte din salariul minim pe economie şi, dacă nu, de ce? Că şi noi mâncăm tot ca şi dumnealui, dormim în pat, suntem bolnavi sau nu? Sau noi nu avem dreptul la „drepturile omului", la „trai decent"? Că se scrie la Constituţia României (cea care-i „discriminează pozitiv" pe neromâni) că cetăţenii românii (deci şi etnicii români) au dreptul la un trai decent. Sau numai „analiştii politici" au acest drept?

17). Ar mai fi multe întrebări pt. domnul Pavel şi pentru toţi ca dumnealui (Cornea, Tănase, Boda, Esca, Firea, Tucă, Popescu, Cristoiu, Andreescu, Pleşu, Dinescu, Stolnici, Zamfirescu, Arachelian, Brucan, Manea, Cassian, Voicu, Banuş, Wald, Oişteanu, Ioanid, Wiesell, Kuler (Culea), Florian, Roesner, Benyamin, Marcou, Manea, Frunda, Bella, Teodorescu, Iliescu, inclusiv toţi guvernanţii ce s-au perindat de la Carol II-Armand Călinescu şi până la onorabilul domn Băsescu. Cei de la Carol II până la Ceauşescu s-o facă dacă mai trăiesc unii dintre ei)...

18). Cum luptă dumnealui pentru drepturile semiţilor palestinieni? Cum combate şi cum luptă contra „antisemiţilor" în acest caz? „Pauză de masă!" cum se spunea prin liceele internat.

Să trăiţi bine! Dumneavoastră, evident!

BILANŢUL UNEI GUVERNĂRI / ADMINISTRAŢIA ILIESCU – NĂSTASE

Confucius susţinea că „sub guvernarea bună sărăcia este o ruşine; iar sub o guvernare proastă şi bogăţia este o ruşine".

Să recunoaştem că sub guvernarea Năstase – cum îi place [fostului] premier să fie numit, ambele ruşini sunt prezente cu supra măsură.

O guvernare este cea în care vorbeşte legea şi nu legiuitorul – crede americanul Lafayette Byrn – definiţie din care acelaşi Guvern Năstase este exclus.

Cea mai bună guvernare este cea în care sunt ascultate numai legile – ceea ce nu se întâmpla în guvernarea Năstase decât cu totul excepţional.

Spre deosebire de Atena unde, în forum, vorbeau înţelepţii şi hotărau nebunii – în guvernarea Năstase au vorbit şi au decis doar ne-buni!

Emerson avea dreptate iar guvernarea Năstase o ilustrează în guvernări ca şi în corpul omenesc maladiile cele mai grave vin de la cap.

Nimic nu demonstrează mai bine decât guvernarea Năstase că „lucrurile merg mult mai bine când Guvernul intervine mai puţin".

Tolstoi a spus-o: „Guvernul este o adunătură de oameni ce violentează restul oamenilor". Năstase şi Guvernul său a demonstrat că Tolstoi a avut dreptate.

Istoria României a arătat că Monarhia lui Carol al II-lea a degenerat în dictatură, aristocraţia s-a transformat în oligarhie iar zilele noastre democraţia în anarhie. În frunte se află Iliescu ,Năstase şi şatra lor.

Ce nu a priceput Năstase – sau poate nici nu l-a citit pe Lao-Tse – este că „pentru a guverna un mare regat trebuie să-l imiţi pe cel ce frige un peşte mic". „Ca să nu înghesui România cu o multitudine de legi prost făcute, însoţite cu norme de aplicare tardive şi înlocuite de ordonanţe de urgenţă atât de urgente încât se fac totdeauna în grabă – şi, de aceea, prost.

Mencius, gânditor din secolul IV a. Hr. credea că „nu este suficientă virtutea pentru a înfăptui o bună guvernare; nici legea singură nu este suficientă". În guvernarea Năstase virtutea este inexistentă iar legile făcute de *iorgovani, văcăroi* şi alţi *domeni* nu ar putea acţiona corect nici dacă ar exista virtutea. Pentru că sunt prost tocmite.

Guvernarea Năstase justifică punctul de vedere exprimat de Austin Chamberlain: „Toate guvernele sunt aproape la fel cu tendinţa ultimului de a fi cel mai prost".

O vorbă de care nici „mână de fier" – cum l-a botezat „doctorul în comunicaţii", nici restul haitei nu a auzit-o vreodată este cea spusă de Victor Cousin: NU poţi guverna oamenii decât servindu-i; este o lege care nu are excepţii!"

„Habar nu ai – Fiule – îi scria contele Axel de Oxenstierna fiului acum vreo 500 de ani, „cu cât de puţină înţelepciune sunt guvernaţi oamenii". Noi, însă, prinţe, ştim: suntem guvernaţi de Năstase şi ai săi!

Dacă l-ar fi citit pe Platon, Năstase şi colaboratorii, ar fi aflat că „mai presus de orice trebuie să eviţi legile făcute pentru facilitarea îmbogăţirii. Există trei lucruri: sufletul, trupul şi bogăţia. Puneţi, în primul rând, accentul pe suflet; apoi pe trup

ian. 2005.

(continuare în pag. 15)

pt. conf. PSM.

CONTRA REVOLUŢIA

Prăbuşirea blocului comunist, se afirmă în The Economist din 3 decembrie 2004 a lăsat vreo duzină de ţări să-şi construiască o economie de piaţă din eşuata planificare centralizată. În mare, lecţia reformei a fost că „soarta îi ajută pe cei bravi!"

Trecând în revistă progresele făcute de tovarăşii săi în cei patru ani ce trecuseră de la Revoluţia din 1917, Lenin a văzut că mai erau multe - şi grele – de făcut: „Comuniştii care cred că am putea schimba complet forma economică a societăţii erau nişte visători iar eu vă spun că va fi nevoie de cel puţin un secol"...

Era modest! Pentru că în numai 20 de ani societatea rusească, din punct de vedere economic, era de nerecunoscut; iar timp de 40 de ani economia centralizată a dominat viaţa a 400 de milioane de oameni de la Elba la Vladivostok. Dar când s-a prăbuşit a făcut-o cu o viteză care l-a înspăimântat şi pe Ion Ilici: la cinci ani după căderea zidului de la Berlin, la trei ani după spulberarea URSS, acolo unde domnea CAER-ul, plâns de preşedintele României şi dorit de Gică Guşă, zis doctor în economie, au apărut bănci şi pieţe, burse şi cazinouri, magazine în care găseşti şi ce nu doreşti şi nu ca altădată nici măcar o cutie de lapte praf (Găseşti, da' ai cu ce o cumpăra? n. red. şef.).

Dar, nu peste tot treburile merg la fel: Europa Centrală a realizat o adevărată economie de piaţă şi au început să tropăie la porţile Uniunii Europene; alţii zac în haos economic şi politic: Bosnia, exemplu tragic, dar şi părţi din Caucaz sau Tadjikistan nu stau mai bine; în fine, alte ţări nu se află nici în car, nici în căruţă, nici în teleguţă, precum România.

MANIFESTUL POST-COMUNIST.

Contrarevoluţia economică s-a produs atât de rapid în parte pentru că ea avusese loc. sistemul economic comunist se prăbuşise cu mult înaintea guvernelor comuniste: Jeffrey Sachs, un economist american, şi sfetnic al multor guverne reformatoare argumenta că economiile comuniste se află în trei crize simultane: ele fac lucruri greşite, le fac rău şi se termină banii (vezi UNDERSTANDING SHOK THERAPY, London 1994, The Social Market Foundation)

Departe de a crea o utopie, marxistă, comunismul sovietic a creat o supraputere militaro-industrială; a făcut o treabă relativ bună în această privinţă dar cu preţul înghesuirii activităţii de consum. În 1988, URSS avea 20 de magazine la 10. 000 locuitori în timp ce Italia avea 175; producea de 17 ori mai mult oţel decât America per dolar din PIB. Şi de aceea capitalismul a înflorit în comerţul cu amănuntul – acolo unde comunismul nu reuşise să împlinească dorinţele oamenilor.

Iar când prin glasnost şi perestroika au obţinut ceva mai multă libertate rezultatul a fost HAOSUL.

De altfel, falimentul era inevitabil: la sfârşitul anilor 80 toate economiile blocului, exceptând Cehoslovacia, era în faliment. Unele guverne – inclusiv ale Poloniei, Bulgariei şi URSS – împrumutau imens din vest ca să poată rezista. Altele, printre ele şi România, au început să tipărească bani , ceea ce într-un sistem de preţuri fixe însemna cozi, absenţa mărfurile, mai multă corupţie şi bursă neagră pentru că era nevoie de mai mulţi bani pentru a obţine lucrurile dorite.

Şi a fost atât de complet eşecul încât ţările care au trăit sub comunism au preferat să-l abandoneze total decât să încerce „a treia cale" între planificarea centralizată şi capitalism. Singura discuţie între reformatori a fost: să se adopte o terapie graduală sau una de şoc – şi asta era să fie doar o dezbatere asupra modalităţilor şi nu despre obiective.

Câţiva au propus să fie realizate reforme: economiile planificate şi autarhice urmau să se deschidă; aceasta însemna liberalizarea comerţului, a preţurilor, eliminarea monopolului de stat; promovarea competiţiei; instituţii capitaliste, servicii bancare şi financiare construite sau reconstruite; proprietăţile privatizate şi restructurate; deficitele bugetare să fie limitate; şi, CRUCIAL, ECONOMIILE SĂ FIE STABILIZATE, CEEA CE ÎNSEAMNĂ MAI PRESUS DE ORICE INFLAŢIA SĂ FIE REDUSĂ. Numai atunci ar putea funcţiona o nouă economie de piaţă CORECTĂ.

Mult mai radicali, reformatori prin terapia de şoc văd toate aceste elemente întreţesute, în aşa fel ca lucrurile să se instaleze împreună şi cât mai rapid posibil.

Gradualiştii doresc ca piesele reformei să fie eşalonate, preţurile să nu fie eliberate decât atunci când s-au privatizat suficient de multe firme pentru ca stimulentele pieţii să producă răspunsul aşteptat. Ei erau preocupaţi de faptul că, dacă vor face totul deodată, s-ar impune încordări speciale, politice şi economice necesare.

Indiferent de radicalitatea sau graduala abordare a reformei, ele s-au împiedecat de dificultăţi uriaşe pe termen scurt: recesiune, importuri mari, comerţul fostelor state comuniste s-a prăbuşit; odată liberalizate preţurile, locuitorii au sărăcit brusc; indicatorii speranţei de viaţă şi sănătăţii au scăzut. Dar CEA MAI MARE PARTE DIN TOATE ASTEA era MOŞTENIREA COMUNISMULUI şi NU produsul venirii CAPITALISMULUI.

Abordarea radicală era întâmpinată cu multă neîncredere şi puţini erau acei, atât în est cât şi în vest, care credeau că ar fi posibilă o schimbare rapidă. DAR, judecând după VITEZA RECUPERĂRILOR tocmai ŢĂRILE CARE s-au mişcat CEL MAI REPEDE şi mai DEPARTE cu REFORME RADICALE au reuşit. Polonia, prima ţară care a adoptat terapia de şoc a avut cel mai mic declin al producţiei şi creşterea subsecventă cea mai rapidă.

OCHI PENTRU OCHI...

Pentru a compara avem nevoie de un metru comun. Banca Europeană pentru Dezvoltare şi Reconstrucţie a analizat o hartă a modului în care reforma a progresat: se poate vedea cât de mult din produsul fiecărei ţări aparţine sectorului privat; cât de mult au fost liberalizate negoţul şi pieţele interne; şi dacă a evoluat un sistem bancar eficient. Notele BERD -de la nici un fel de progres sau foarte mic- la 4 –(un progres important) – sunt pe atât de subiective pe cât de ştiinţifice; dar, şi aşa, aduc dovada unor largi divergenţe.

Economii ce au mers aproximativ în aceeaşi direcţie par să fi avut experienţe diferite de-a lungul drumului. Un motiv al disparităţilor este cel al timpului scurs; alt motiv este că unele părţi ale agendei reformei s-au vădit mai dificile şi au avut nevoie de mai mult timp decât altele sau de pricepere; oricine poate liberaliza preţurile, dar este nevoie de un oarecare pricepere pentru a privatiza anumite mari întreprinderi.

Iar în ce priveşte voinţa politică de a face din reforma economică, o prioritate naţională, ea a fost diferită de la ţară la ţară în funcţie de motivările istorice şi politice. Pentru ţările baltice şi cele din centrul Europei sfârşitul comunismului înseamnă sfârşitul dominaţiei ruse şi reîntoarcerea lor la stâna occidentală, o aspiraţie pentru care reforma economică era esenţială.

În Balcani şi Asia Centrală sfârşitul comunismului a fost salutat mai mult ca o şansă la reluare a unor dispute etnice şi naţionale mai vechi. Ţările fostului bloc comunist se deosebesc enorm în ce priveşte resursele politice pe care ele le pot întoarce. În timp ce ţări din Centrul Europei îşi amintesc viaţa în

(continuare în pag. 12) **Pavel CITITORU'**

(urmare din pag. 11)

•**(Contrarevoluţia...)** capitalism altele – incluzându-le pe cele dir. Asia – nu au fost în timpurile moderne decât marasmuri coloniale.

Economiile care s-au reformat cel mai rapid sunt cele din centrul Europei –CEHIA, SLOVACIA, UNGARIA, SLOVENIA şi statele baltice: toate au bazele economice de piaţă bine implantate; toate au o inflaţie rezonabilă; toate şi-au transferat negoţul spre vest; toate vor să intre în UE; cele mai multe au mers pe drumul radicalismului. Realizările Poloniei sunt încă deficitare din cauza unei inflaţii de 30%; mai mult, până la privatizare; dar faţă de ceea ce era acum 5 ani schimbarea este spectaculară. S-a creat un nou sector particular din nimic – poate cel mai dinamic din regiune şi, după unele estimaţii, producţia acestor particulari creşte cu 25% pe an.

REŢETA PRAGHEZĂ:

Cehii au inflaţia scăzută şi programul de privatizare este aproape încheiată bucurându-se de sprijinul larg al populaţiei.

UNGARIA, în schimb, demonstrează primejdiile drumului gradualist; au început reforma precoce, au liberalizat părţi ale economiei încă de pe vremea comunismului; au primit partea leului în ce priveşte investiţiile străine; dar azi, economia lor este poate cea mai salbă dintre toate cele din grupul fruntaş; bugetul are un deficit mare iar balanţa de plăţi precară.

STATELE BALTICE au început reforma în 1991 dar au practicat „şoc-terapia": au redus deficitele bugetare; au introdus moneda stabilă şi convertibilă; şi au doborât inflaţia; sunt în creştere rapidă; au avantajul micimii şi legăturilor prieteneşti cu Scandinavia; dar lucrul cel mai important este că doresc să scape de Rusia şi să se unească cu Vestul Europei.

În spatele lotului fruntaş vine Europa reformatorilor din stadiul al doilea, România, Bulgaria şi Croaţia. Situaţia lor este mult mai dificilă: în unele cazuri – precum Bulgaria – ele erau dependente de comerţul cu fostul URSS; în altele – precum Croaţia – cauza este conflictul militar; iar, în altele, precum România, pentru că societatea civilă a fost complet rasă iar la prăbuşirea comunismului largi grămezi din elita comunistă şi-au menţinut bazele materiale şi politice.

Pe cât sunt de sărace, ţările post-comuniste, cu economiile lor, se pot compara, promiţător, cu cele ale Europei de Vest. Multe au deficite bugetare mai mici decât cele din Europa de Vest; Cehii, de pildă, împlinesc criteriile de la Mastricht mai bine decât cele mai multe dintre ţările membre ale UE.

În ciuda răsturnării economice rata şomajului este în general mai mică, decât, să zicem în Spania iar pieţele muncii sunt mai puţin rigide. Din punct de vedere demografic estul şi vestul au o situaţie similară în viitor îmbătrânirea populaţiei şi facturi crescânde pentru pensii şi îngrijirea sănătăţii. Dacă noii capitalişti vor fi mai dinamici decât cei vechi vor putea păstra forţa lor de muncă ieftină, educată, flexibilă şi vor rezista la trecerea către structuri costisitoare de sprijin social.

RIOS VINE ÎN RUSIA.

În multe privinţe, cea mai capitalistă din societăţile post-comuniste este Rusia care s-a privatizat mai repede şi cu mai puţină grijă în ce priveşte egalitatea – decât oricare dintre fostele sale dominioane. Întregi fracţiuni ale industriei se află în mâini private. Bursa înfloreşte! Dar, economia în întregul ei este distorsionată şi departe de stabilitate. Inflaţia nu a fost nicicând supusă în ciuda eforturilor lui Igor Gaidar, dar, Guvernul planifică un alt efort stabilizator pentru 1995.

Parte din problema rusă este una structurală. Mai puţin îngreunată de subsidiile acordate altădată fostelor republici, economia ei presupune existenţa unui imperiu şi cu un imperiu care s-a dus are un ansamblu de oraşe, lăsând la o parte fabricile care nu ar trebui să fie acolo unde sunt şi să facă ceea ce fac. are o uriaşă birocraţie, fiecare cu teritoriul său ce trebuie apărat. Politica ei fragilă dă militarilor, industriei şi mai ales lobby-urile agricole o uriaşă şi tulburătoare influenţă asupra bugetului naţiunii.

O geografie împrăştiată, o structură federală şi un lobby puternic al energiei au împiedecat o reformă foarte necesară a impozitelor.

Pe jumătate binecuvântată, pe jumătate blestemată cu resurse naturale bogate, Rusia îşi poate permite să susţină o reformă făcută cu jumătate de inimă. Bilanţul său comercial este un surplus. Ar putea, de fapt, să arate niţel cam ca Brazilia: o societate capitalistă, mare, haotică, coruptă, suportând extremele bogăţiei şi sărăciei. Dintre foste republici ale URSS cei mai buni reformatori sunt în cele mai sărace – mânate de disperare. KÎRGÎSTANUL, o ţară mică, agricolă – şi singura democraţie din Asia Centrală a îmbrăţişat reforma ca un soi de răzbunare. Este urmată de ţările baltice care au îngropat rubla. Băncile lor centrale sunt mult mai monetariste decât cel al IMF. Chiar Armenia, devastată de război, a liberalizat preţurile, a început privatizarea şi a redus inflaţia. Stabilitatea monetară s-a obţinut dar nu şi creşterea economică pentru că, în bună parte asta va depinde de Rusia. Inter-relaţia dintre economii este aşa de mare încât creşterea în Rusia va atrage şi pe a celorlalte. Dar şi de găsirea altor pieţe printre vecini – China, să zicem, pentru Kîrghistan

Cele mai mici reforme s-au produs în fostele republici mari. Gradualismul – ca să fim politicoşi sau amânarea ca să spunem pe nume – caracterizează reforma în Ucraina, Belarus, Kazahstan şi Uzbekistan.

Ele amână pentru că în parte se văd pe ele însele ţări bogate sau potenţial bogate şi au sucombat tentaţiei de a se comporta ca atare, împiedecând reforma şi trăind din bogăţiile prezente sau anticipate – (Uzb. Şi á plătit facturile vânzând aur).

Dar au şi probleme politice: Belarus nu ştie încă dacă trebuie sau nu să se rupă de Rusia. Ucraina şi-a cheltuit trei ani ca să-şi clocească independenţa; în Kîrgăstanul largi minorităţi ruse încurajează legăturile strânse cu Rusia în timp ce naţionaliştii cer mai multă independenţă. Nu se exclude reintegrarea în Rusia a unora din fostele republici. Iar la SUD islamul presează!

Recent preţul acestei amânări, împreună cu inflaţia mare combinate cu prăbuşirea producţiei, au influenţat minţile şi se vorbeşte de oarecare austeritate. Doar Turkmenistanul a rămas neschimbat: cu rezerve uriaşe de gaze şi foarte puţini oameni îşi poate permite aşa ceva.

SĂ DĂM MÂNA CU „MÂNA INVIZIBILĂ".

Dacă succesul acestor eforturi este departe de a fi sigur, ele arată că o cumpănă a apelor a fost trecută. În toată regiunea posibilitatea şi dezirabilitatea creării capitalismului a fost acceptată – chiar de codaşi. Succesul Europei Centrale s-a marcat. Şi pentru a doua oară, Lenin s-a dovedit greşit şi chiar mult mai aspru: ţările care au evadat din comunism au demonstrat că îşi pot schimba structura economică în chiar trei ani. Şi – ceea ce este şi mai şi au făcut-o cu foarte puţin ajutor din afară.

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Istoria şi memoria vie au jucat un rol important. De asemenea prezenţa unor lideri capabili şi implicaţi, capabili să conducă sprijinul public. Dar lucrul cel mai decisiv a fost simpla recunoaştere a priorităţii capitalismului ca sistem economic. Acesta a fost adevărata revoluţie economică de-a lungul acestei Europe. Cu ceva noroc va produce chiar rezultate mai bune decât a realizat cea precedentă.

MARKING TO MARKET.

Scor: 4, economie de piaţă, 1= progrese mici

Nr. crt.	Ţara de referinţă	Partea privat. Din GDP, 1994	Privatizare		Restructurare	Preţuri comerciale	Schimb în bănci	
			mare	mică				
1.	2.	3	4.	5.	4	5	6.	7.
1.	Albania	50	1	3	2	3	4	2
2.	Bulgaria	40	2	2	2	3	4	2
3.	Croaţia	40	3	4	2	3	4	3
4.	Cehia	65	4	4	3	3	4	3
5.	Estonia	55	3	4	3	3	4	3
6.	Ungaria	55	3	4	3	3	4	3
7.	Kârgîstan	30	3	4	2	3	3	2
8.	Latvia	55	2	3	2	3	4	3
9.	Lituania	50	3	4	2	3	4	2
10.	Moldova	20	2	2	2	3	2	2
11.	Polonia	55	3	4	3	3	4	3
12.	România	35	2	3	2	3	4	2
13.	Rusia	50	3	3	2	3	3	2
14.	Slovacia	55	3	4	3	3	4	3
15.	Slovenia	30	2	4	3	3	4	3

* **Sursă**: Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare.

(urmare din pag. 8)

*** (Aqua Forte)**

* Istoria e o povestire despre ura oamenilor; * Ne urâm pentru că nu ne cunoaştem; * Sufletele mari nu se răzbună niciodată! * Cine distruge florile are sufletul de gheaţă; * Aţa nu se rupe la capete; * Nu e totuna să pierzi luptând, sau să pierzi fără luptă şi nici să învingi luptând, sau fără luptă; * Cea din urmă iubire e totdeauna cea mai adevărată; * Demnitatea valorează mai mult decât succesul nemeritat; * Cântecul e expresia sonoră a fericirii; * Iubirile mari sunt totdeauna tăcute; * Cine munceşte fără pasiune nu va ajunge niciodată erou; * Sunt amintiri care îşi distrug sufletul mai mult decât realitatea cotidiană trupul; * Iubirea e pură numai după ce ai pierdut-o; * După înfrângeri devenim înţelepţi.

* Luna aceasta – martie – se împlinesc 65 de ani de la dispariţia – în condiţii încă insuficient elucidate – a celui ce a fost maestrul unei întregi generaţi – Nae Ionescu. Admirat, adulat chiar de ucenici, detestat şi caricaturizat de adversari, Nae Ionescu n-a lăsat indiferent pe nimeni. Dispariţia lui prematură şi tragică l-a „scutit" de anul 1944 şi de ceea ce a urmat acestui an. Desigur – dacă trăia – ar fi murit în închisorile Anei Pauker sau ar fi fost asasinat din ordinul unui Nikolski. Poate ar fi fost răpit – sau predat de „români" – de NKVD şi ar fi pierit în cine ştie ce lagăr dincolo de cercul polar. Nu cred că ar fi avut nici măcar soarta lui Urwich-Ferry. Este interesant să te poţi numi „filosof", dar cu totul altceva este să fii numit **învăţător**. Un asemenea rol îşi dorea Nae Ionescu. În parte ambiţia i s-a realizat. A avut urmaşi spirituali. În istoria culturală a României puţini se pot mândri cu această condiţie. Printre ei se numără şi Nae Ionescu. Secolul XX românesc nu a avut un altul ca egal. Numai Corneliu Zelea Codreanu a avut urmaşi – în alt plan – de aceeaşi anvergură.

* Tot luna martie (2005) consemnează 100 de ani de la naşterea poetului naţionalist – creştin Radu Gyr (15 martie 1905). El este celebrul autor al versurilor multor cântece legionare – *Sfântă tinereţe legionară, Marşul legionarilor olteni, Imnul muncitorilor, Imnul Biruinţei, Imnul Moţa-Marin*. Comandant legionar, şef legionar al regiunii Oltenia, deputat de Vâlcea şi Muscel pe listele partidului „Totul pentru Ţară", Radu Gyr va intra în recluziune şi după 1944. Trece la cele veşnice în 1975 (deci, anul acesta, se împlinesc şi 30 de ani de la întâlnirea lui cu Mântuitorul Hristos. Radu Gyr a lăsat brazde adânci în lirica românească a secolului XX. Că zice acest poet martir într-o strofă: „Pe unde plugul meu trecea cu sporul, / cânta lumina şi zâmbea ogorul. / Azi plugul tău pe urma mea se-mplântă / şi zările zâmbesc şi brazda cântă". (DACUL; din vol. Balade, 1943). Învingător, peste veac, Gyr a fost cel ce n-a renunţat „la vis!"

Primim la redacție:

Stimate dle prof. univ. Ion Calafeteanu,

În seara de 28 feb. 2005 am privit la emisiunea dvs. Nu chiar de la început! Vreau să vă întreb, și prin dvs, pe toți istoricii cu titluri și diplome, până când veți oculta adevărul și până când arhivele vor fi sechestrate? (Evident, de s-o mai găsi ceva prin ele!) Sigur, ultima parte a întrebării nu vi se poate imputa în mod direct. Tema era – din câte am înțeles eu – despre „dictaturi" în istoria României și dictatori. Ați convenit –nu neapărat dvs. – că au existat 4 dictaturi în secolul XX: Carlistă „legionară", antonesciană, comunistă. Regimul lui Carol din perioada 1938-1940, dvs îl socoteați „regim autoritar", iar unul din cei prezenți (Muller parcă) vorbea de „dictatura legionară" (și nu l-ați prea contrazis!). Acum, cât au fost înjurați legionari și ponegriți de haita de activiști de partid, publiciști de partid, istorici de partid, comunitatea evreiască, istoriografia sovietică, americană, moldovenească, n-a curs apă pe Dâmbovița. De la „bestiile legionare" și până la „coloana a V-a a hitlerismului" sau chiar și a stalinismului s-au succedat toate sintagmele și epitetele posibile, delimitările, afișarea cu venemență a urii istoricului ce trata problema și asigurarea mapamondului că el nu „simpatizează cu Mișcarea Legionară"(de parcă asta era și este problema... cu cine „simpatiza" sau „simpatizează" el ca istoric sau ca om, politician, gânditor? Da' „simpatizeze" cu cine pofțește, dar spună adevărul pe cât îi stă în putință! Iar, de nu, lese-se de profesia de „istoric"!). Numai analiza corectă nu s-a făcut. Să revin la sintagma „dictatură legionară" spusă de stimatul domn Muller(nu sunt sigur că așa se scrie numele domnului respectiv). Așa ceva – „dictatură legionară" - n-a existat, în adevăratul sens dat conceptului de „dictatură", în istoria României. A existat un „stat național legionar" condus de un nelegionar – militarul Ion Antonescu și acel stat a durat 131 de zile, cu indulgență. Ce regim „totalitar" tot visează istoricii privitor la acel stat? Chiar de era „totalitar" durata este insignifiantă, ridibilă de-a dreptul (Așa, Guvernul Argeșeanu este cu mult mai „totalitar". A produs în circa o săptămână peste 250 de asasinate. Un genocid despre care se tace cu înverșunare!). Dar, să punctăm unele aspecte! Din cei circa 25 de miniștri, perindați în cele 131 de zile, circa 7 sunt legionari din câte țin eu minte. Să-i enumerăm: Horia Sima, Constantin Petrovicescu, Mihail Sturdza, Traian Brăileanu (să zicem), Vasile Iasinschi, Constantin Papanace, Corneliu Georgescu. Deci, nici unul la 3. Ce fel de „dictatură legionară" mai este și aceasta? Cu majoritatea miniștrilor ne-legionari! Răspunde, dle Müller? Să notăm că aveau un singur Minister cheie – Interne, dar că ministrul legionar era secondat de un militar (sinistrul Alex. Rioșanu) ca subsecretar de Stat și răspunzător de Poliție și Siguranță. De fapt, Petrovicescu era, în acest fel, am spune astăzi, un ministru „pândit". Aceasta se va și vedea ulterior. Ceilalți erau nelegionari sau, poate, cel mult, unii dintre ei, cu unele vagi simpatii conservatoare (nu în sensul de aderenți ai Partidului Conservator, partid ce nici nu mai exista la acea vreme). Ce erau ceilalți miniștri, de ce orientare? Păi, răspundeți dvs! Istoricii! De unde au fost recrutați? Din care grupări politice interzise de regele dvs „autoritar" sau din ce armată (Nu era regele „capul oștirii"? Că își delegase puterile reale lui Antonescu este altă chestiune!)? Ce v-ați face, dvs. istoricii dacă Sima nu intra la guvernare alături de Antonescu? Nu accepta coguvernare (acesta-i termenul) cu Antonescu! Desigur, de nu accepta, nu afla, țara, modul bestial în care „democratul" țărănist Armand Călinescu și „autoritarul" Carol al dvs. asasinaseră pe Codreanu, nu ar mai fi avut loc nici pedepsirea celor răspunzători de asasinarea celor circa 300 de legionari (că spunea tânărul istoric Mamina de asasinarea unor oameni nevinovați sau a unora cu condamnați cu condamnări definitive la închisoare pe diferiți ani) din 1938, 1939, nici „cazul Iorga-Madgearu și, atunci, pe cine ar mai fi înjurat „istoricii" și activiștii de partid și de stat începând cu 23 ianuarie 1941 și până astăzi (Nu credeți că 74 de ani sunt suficienți? Sau, caăia, blestemați de peste 2. 500 de ani pe Aman și fii lui?)? Deci, vă întreb, un rege care ordonă asasinate politice (că sentințe de condamnare la moarte n-au existat!) și care are la dispoziție instituții abilitate pentru a judeca și condamna pe cineva, care comite acte reprobabile, un prim-ministru, miniștri, polițiști, jandarmi ai aceluiași rege care execută, personal, sau/și prin oamenii din subordine, aceste asasinate, **ce sunt**? „Autoritari", „democrați", simpli asasini sau și mai grav *asasini de stat* sau dictatori „totalitari" (că tot vă place cuvântul, dvs. istoricilor!)? Dvs. , istorici, omiteți mereu a spune cine a început cu abuzurile și asasinatele, unde s-a instaurat întâi „totalitarismul" și ce au fost și de ce s-au instaurat „totalitarismele" ulterioare, uitați – cred că nu cu intenție – să spuneți că acel totalitarism (cuvânt aiurea) își organizase în toată lumea secții ale partidului bolșevic cu rol de a răsturna prin violență ordinea existentă, că avea ca scop „desființarea națiunilor" și constituirea unei singure „națiuni" planetare – „proletariatul!" condus de „avangarda sa, de partidul bolșevic (Normal, națiunile europene au reacționat la această agresiune)!" Lucrul s-a realizat astăzi. Pe altă cale! Acum „avangarda" ce conduce „națiunea" („proletariatul"), fără identitate, este o mână de capitaliști și slugile lor, marionetele, mână ce dispune de averea și puterea militară a întregi planete. Nu vă spun ce etnie au acești capitaliști pentru că o știți foarte bine, dar n-o veți spune niciodată, plebei, ce holbează ochii la domniile voastre. Este ușor să îi înjuri pe cei absenți, să nu îi inviți pe supraviețuitori să-și apere colegii de concepții, să nu fii obiectiv și imparțial. Să revenim la „dictatura legionară" și să vedem cum se exercita ea cu doar 7 miniștri? Păi, s-a exercitat atât de slab că a fost înlăturată de chiar cel ce și-o asociase, de generalul Ion Antonescu, cu acordul expres al chiar celui a cărui „coloană a V-a" erau legionarii (după spusele „istoricilor"). Hai, să fim serioși! Să analizăm situația legionarilor ca pe a unor victime și nu ca pe a unor „dictatori". Că ne râd curcile. Hai, să acceptăm că erau cel mult asociați la guvernare (și o spune chiar Antonescu la proces („asociere"; i-am „asociat" pentru a-i uza zice!). Și una din dovezi sunt chiar „abuzurile comise" de ei. De ce spun aceasta? Pentru că de nu era așa atunci arestații pentru crimele contra legionarilor și vinovați moral de aceste crime ar fi fost judecați și condamnați la moarte sau la închisoare și nu era nevoie să se comită *pedepsirea* unor dintre ei în noiembrie 1940. Adăugăm că, majoritatea celor ce i-au pedepsit pe foștii asasinii de stat, au plătit cu viața pentru ce au făcut (Cine au fost și cine i-a pedepsit vreodată pe jandarmii, oamenii siguranței carliste și antonesciene, comuniste care au asasinat legionari în fiecare din cele 71 de județe ale României Mari și apoi ai României ciuntite, ai României de după 1944 și cine le știe măcar numele? Nimeni!). Dar, asasinul regal a plătit? (Doar a „trecut" tronul fiului său Mihai și a plecat cu vagoanele de avere și cu „Duduia"!) Nu! Așa cum n-au plătit nici asasinii, în fapt sau moral, gen Nikolski, Walter Roman, Răutu, Pauker, Dulbergher etc. Îi știți dvs mai bine. Nici măcar moral! Material nici nu se măcar pomenește! Unde mai pui că poporul român plătește (De ce? Există vină colectivă de popor?), moral și material, pentru Antonescu? Când va plăti poporul ce a produs criminali și torționari precum Nikolski, Roman, Răutu, Pauker, Trotki etc.? Pauză! Hitler și ideologia lui sunt condamnate și poporul german a plătit cu distrugerea sa și cu

(continuare în pag. 15.)

Costică Ioanid-Rosen, *țaran* di la Dunare.

(urmare din pag. 14)

* **(Scrisoare...)** bani, în ansamblu (De ce în ansamblu, domnilor istorici?), pentru Hitler. Cui a plătit? Răspundeți! Că știți! Când se va plăti românilor de către poporul Anei Pauker pentru ideologia criminală implantată de ea, și comilitonii, în România? Când vor plăti ungurii pentru 1000 de ani de jafuri și omoruri în Transilvania? Moral măcar? Niciodată! Când veți dezbate astfel de teme istorice? Nu scoateți o vorbuliță! A plătit amărâtul de român Nicolae Ceaușescu și nevasta pentru toți comuniștii pripășiți prin România! Așa că, lăsați-ne în durerea noastră de înfrânți și nu ne mai „luminați" cu „istoria". Când își va asuma fiecare „comunitate" minoritară (că tot se delimitează toți cu asinuitate – vorba lui nenea Iancu – de noi românii și se vor minoritari și „discriminați pozitiv") criminalii și torționarii ei și ne va rambursa c/v în bani a celor uciși de acei torționari. Abia atunci să o facă și românii și nu doar invers. Arătați-mi o țară din lume care permite pe teritoriul ei statui ale unor criminali în contra poporului majoritar al acelei țări? Adică, este plină provincia Transilvania de statuile criminalului poet Petofi Șandor, de statuia criminalului Kosuth, a generalilor criminali la Arad și dvs. , istoricii, ne luați cu „dictatura legionară" de ... 131 de zile. Da', spuneți cu câte victime au plătit legionarii cele 131 de zile, cu câți ani de temniță, cu câte averi pierdute, confiscate, bătăi, schingiuiri, ratări profesionale, copii persecutați pe motiv că au părinți legionari! N-o faceți! Da', vorbiți-ne de dictatura reală și de lungă durată a PCdinR și ce crime a comis ea și militanții ei, cine erau criminalii și de ce etnie și câți bani ne vor plăti pentru că ne-au colectivizat, ne-au ucis prin închisori, ne-au rechiziționat inventarul agricol, vitele de povară și de lapte, de vina „istoricilor" și ideologilor, vorbiți-ne de dictatura lui Horthy asupra Transilvaniei de Nord și ce a plătit Ungaria și ungurii României pentru aceste crime și spolieri etc. ? Nu ne vorbiți! Ne vorbiți de ce rele au făcut legionari și nu și de ce au fost aduși în situația de a comite unele rele. Ce să mai vorbim? Îmi răcesc gura de pomană cu dvs. și cu toți cei ce se perindă pe ecranele TV-urilor și prin publicații de tot felul. Că dacă este s-o luăm așa, după cum se profilează noua „ideologia" la orizont, curând vom auzi că Horea, Iancu, memorandiști, voievozii români, care luptau contra ungurilor și turcilor exploatatori și a arendașilor tocmiți de aceștia, erau „asasini" și „criminali" și „teroriști" și sultanii și exploatatorii unguri și arendașii din bine cunoscuta etnie erau victime nevinovate ale românilor. Sunteți în stare să motivați „istoric" un asemenea punct de vedere? Te pomenești că și viața imorală a cuplului Carol – Lupescu (sau cum o fi chemând-o!) este tot semn de doar „autoritarism" și de „culpă" a legionarilor „totalitari", și, de ce nu, și pierderea definitivă a Basarabie, Bucovinei de Nord, temporară a Transilvaniei de Nord-Est și definitivă a Insulei Șerpilor este tot rodul „coloanei a V-a" formate din legionari? De ce nu ar fi ei și cauza asasinării lui Ceaușescu? Că tot îi trage unul „cu ieșirea din istorie a legionarilor" din cauza lui Iorga... Întrebare pentru acel domn? A fost membru al PCR? Dacă a fost, se simte „ieșit din istorie" pentru că partidul al cărui membru a fost l-a asasinat pe istoricul Gheorghe Brătianu, pe unul din făuritorii unirii de la 1 Decembrie 1918 și pe alții de același calibru? Văd că nu se simte „ieșit din istorie". Ba, din contră! Sau te pomenești că un exemplu de urmat de către poporul de țărani de la Dunăre este chiar viața imorală a „promotorului de cultură, din caseta personală", Carol al II-lea. „Cultura" asasinatului de stat, a terorismului de stat. Apoi, ce-i aceea că legionarii sunt „fasciști"? Ori sunt legionari, ori sunt fasciști? Vroiau să cucerească alte popoare, au făcut-o? Au guvernat 23 de ani România ca Mussolini Italia? Unde mai pui că existau în România partide cu titulatura de „fascist" și „național socialist". Dacă legionarii erau așa ceva, de ce nu i-au cooptat în Legiune, de ce nu s-au înscris în acele partide? Deci, legionarii nu erau „fasciști", nu erau „național-socialiști". „National-Socialiștii!" și nu „naziști". Ce-i aceea „naziști"? Așa, pentru derută! „Socialismul" să și-i asume. Că „socialist" se numea partidul lui Hitler. Deci, Hitler era „socialist"! Se folosește cuvântul „nazist" pentru a se ocoli esența problemei – „socialismul" regimului instaurat de Adolf Hitler. Ce treabă aveau cu aceasta legionarii? Rețineți, dlor „istorici!" Aceasta era titulatura: „Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani!" „Socialism național!" Sau: „socialism național" – nu!" „Socialism internațional(ist)" – da! Deci, nu al „burghezilor" germani! Nici al țăranilor! Și să nu tot abuzăm de denumirea peiorativă de „naziști". Să numim partidele – măcar istoricii – cu titulatura ce o aveau sau o au (Ce, spunem despre partidele liberale doar „bonjuriști". Ce mai înțelege un cititor despre ce este vorba? Putem nota că erau batjocoriți de adversari cu acest epitet, dar nu că acesta era titulatura lor. Ce, ei spuneau, despre ei, suntem „naziști"?) Așa cum și PCdinR s-a numit altfel după un anumit timp și așa cum o serie de partide din România de astăzi își spun și ele „din"... România și nu românești. Aferim, fraților!

(urmare din pag. 10)

* **(BILANȚUL...)** iar în al treilea dar cel din urmă pe bogăție – ea fiind doar servitoarea atât a trupului cât și a sufletului".

„Acolo unde nu există nici modestie, nici respectul legii, nici al religiei, nici buna credință, statul este neserios". Da domnule Seneca, așa este. Noi știm pentru că suntem conduși, de 67 de ani, de oameni ce nu au respect, nici omenia, nici legile, nici buna credință și care peste toate celea sunt și atei!

Ce nu știu parlamentarii domnului Năstase?

Că nu există decât două, numai două fundamente ale legilor: Echitatea și utilitatea. Așa susținea Burke. „LEGEA și ECHITATEA sunt două lucruri pe care Dumnezeu le vrea unite dar pe care oameni precum Iliescu – Năstase sau Joița Tănase le vor separate.

Nu există tiranie mai mare și mai rea decât cea care se exercită sub acoperirea unei legi. Aveți dreptate, domnule Montesquieu – și acest lucru îl știe și băiatul Adrian. D-aia toarnă ordonanțe cu găleata.

Ceea ce știa TACITUS am aflat și noi azi: „În cel mai corupt stat există cele mai multe legi".

Iar Parlamentul dominat de PSD este dovada că Bismarck avea dreptate când susținea că „sufragiul universal înseamnă guvernarea unei case de către sugarii acesteia" (la propriu dar și la figurat).

Dar dacă o fi adevărat că „fiecare popor are Guvernul pe care îl merită" nu cumva, în locul lui Năstase și Iliescu vor veni alți *ilieșți și năstași* care nu au aflat că „un conducător trebuie să țină minte trei lucruri: că el conduce OAMENI, că trebuie să-i conducă după LEGI și NU VA CONDUCE TOTDEAUNA".

PS. Nu intenționăm să cerem sancționarea celor care au condus țara în ultimii 15 ani. Deși, se știe, că „bătaia este ruptă din rai!"

Ci dorim să-i ajutăm pe cei ce vor fi stăpânii țării în următorii ani să nu facă aceleași greșeli și să nu uite sfatul pe care îl dă țării Mihai Eminescu: „să ferim țara de înmlăștinarea intereselor vitale ale țării în nepotism, favoritism, clientelism și tripotaj electoral".

* ...„tu, cel ce zici: Să nu săvârșești adulter!, săvârșești adulter? ; tu, cel ce urăști idolii – adică zeii neamurilor; n. n. - , le jefuiești templele? ; tu, cel ce te lauzi cu Legea, Îl necinstești pe Dumnezeu prin călcarea Legii?..." (Romani II, 22-23). Edificator, nu?

„Ţară sfântă", „popor ales", „pământ sfânt".

Popoarele „păgâne", adică noi europeni în general, albii, au renunţat la tradiţiile lor – fenomen petrecut de jos în sus – începând cu anii 60-70 d. Hr. Cum s-a petrecut aceasta? Prin creştinare! Acesta este adevărul! Zeii, zeiţele popoarelor albe au devenit „idoli", „demoni", strămoşii şi istoriile neamurilor albe au fost abandonate. Prin convertire la noua religie – derivată din iudaism – albii şi-au pierdut capul de fapt. În locul strămoşilor lor au adoptat strămoşi iudei. Pe Avraam, Isaac, Iacob, Moisi, Raşela, Lia, Iudita, Estera, David, Solomon, sărbători şi obiceiuri iudaice, pământul propriei ţări a devenit un pământ oarecare iar cel al Israelului a devenit „sfânt", ţara lui Israel „sfântă", regii lui Israel au devenit şi ei „sfinţi", Ierusalimul a căpătat statutul de „cetate sfântă", numele lor au înlocuit vechile noastre nume şi iată-ne plătitori de bir la Ierusalim. Bir în bani şi bir moral-religios. Zeii sunt israeliţii, fraţilor. Este ceva incredibil, dar adevărat. Şi sunt din anul 313 oficial. Nu văd de ce se mirau nemţii de această situaţie în 1930. Realitatea era veche. De două milenii! Situaţia este atât de incredibilă că-ţi vine să te întrebi dacă rasa albă nu a înnebunit acum 2000 de ani şi, odată cu ea, lumea întreagă. Unii, tot mai puţini, îşi mai pun întrebări şi se miră de ceea ce au făcut un Marx, Trotski, Pauker, Ulbrich în secolele XIX-XX etc. în Europa, sau ce sânt, azi, în America, Soros, Kisinger, Wolkowitz etc. Realizările lor sunt consecinţa realizărilor a ceea ce au făcut evreii secolului I-III al erei actuale. Roma de mult a apus, Germania este o slugă credincioasă, Imperiul Romanovilor şi Romanovii au fost lichidat(ţi), toate naţionalismele au fost linşate, terciul este pe cale de a se realiza. Numai Israel prosperă şi este ultranaţionalist, ultrasist atât în Israelul actual cât şi în răspândire. El nu este obligat să se împerecheze cu negri, cu ceilalţi semiţi, să se metiseze într-un elen de neţărmurit umanism, n-are nimeni voie să ridiculizeze prelaţii lui, clerul, a instituit în fiecare ţară din lume legi şi ordonanţe care pedepsesc gândurile şi opiniile popoareleor acelor ţări, pot batjocori personalităţi naţionaliste ale acelor popoare dar nici un reprezentant al acelor popoare n-are voie să-i tragă la răspundere să batjocorească criminali de anvergură ieşiţi din sânul neamului Israel precum Troţki, Pauker, Nikolski, Sverdlov, Kameenev etc. şi nici să ceară israeliţilor daune materiale şi morale pentru această haită de criminali, adepţi ai unei ideologii criminale. Când va fi condamnat ideologul evreu Marx pentru ideologia creată şi impusă încă din secolul XIX, ideologie vinovată de circa 80. 000. 000 victime. Să-şi asume Israel responsabilitatea pentru bestiile comuniste ieşite din sânul poporului Israel! Germania a plătit, biata! Cine plăteşte pentru o bestie ca Troţki? Dar pentru conaţionalii lui din CEKA, pentru ideologii de origine evreească din presă, literatura, fiolosofia marxist-leninsită care au spălat creierele popoarelor din estul Europei. Cine şi-l asumă pe Răutu, haita de *răuţi* de la Scânteia? Tot poporul român şi numai poporul român? Cine-l înjura pe Cioran în 1957? Nimeni altul decât evreul Wald. Acum, desigur, s-a întors la iudaism, ca şi Banuş. Comunist şi apoi iudaist! Atunci, de ce nu legionar şi român? Crimele comuniste – milioane – nu se pedepsesc şi poţi păşi direct în iudaism şi să înjuri iarăşi pe legionari cum o făceai şi atunci când erai comunist şi să nu dai nici o socoteală şi să ceri socoteală tot legionarilor. Pentru ce? Este ceva de care se cutremură orice minte normală. A dumnealor nu! De la Ştefan Gheorghiu la Institutul de teorie Socială. La Ştefan Gheorghiu îi înjurai pe legionari, pe gânditorii români creştini. La „teorie socială" – în regimul capitalist de data aceasta – îi înjuri tot pe legionari. Le interzici să aibă cuvânt, opinii, şi, în schimb, tu, la adăpostul ordonanţelor, îi beşteleşti, înjuri, îi pui la plată pentru „holocaust" şi tu nu plăteşti pentru holocaustul roşu. Normal, eşti „neam ales", adică alt **uber alle**! Adică, **sus!** De ce să plătesc eu, ca şi contribuabil, bir pentru ce s-a întâmplat acum 65 de ani şi Ioanid să nu plătească pentru ce a făcut Ana Pauker şi Răutu? Mi-a luat gospodăria, vitele, la cote, pentru Stalin, mi-a băgat părinţi la zdup, mi-a făcut „dosar" şi am suferit spaima de a nu fi lăsat la şcoală, la liceu pentru că tata nu se „înscria în GEACE! N-are Răutu, Chişinevski, Pauker, Nikolski, ideologi precum Brucan, Florian etc. nici o vină? Nu plătesc nimic? De ce, tovarăşe Bush? Nu vii să plângi, Băsescule, pentru victimele lui Răutu, Pauker, Brucan, Nikolski, Weiss, nu verşi lacrimi? Matale, dle Tericeanu, dnă Muscă, nu ne promiteţi bani, reparaţii morale, nu ceri manuale în care să fie încriminaţi criminalii de mai sus, ideologia lui Marx. Gata, ne-am săturat! Plăteşte, matale, din buzunar, dle Tăricene, Băsescule, Iliescule!...

Leon Troţki, Ana Pauker jr.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:
Doru MIHAIL – președinte:
George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com.
Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602